

GŁOS BRATA

Pismo Parafii św. Brata Alberta - Gdańsk Przymorze

BOŻE NARODZENIE 2013 r.

Nr 4 (58)

Zdjęcie: Betlejem, miejsce narodzenia Jezusa i fragment obrazu Orioli, Pietro di Francesco (1458-96)

„Cud miłości spełniony! Służmy Mu aż do śmierci, bo On Bóg Nieskończony!”

św. Teresa z Avila

PRYMICJE ks. STANISŁAWA PAMUŁY – 8 XII 2013

Słowo od Księdza Proboszcza

Kochani Parafianie.

Niebawem dobiegnie końca kolejny rok 2013. Wiele wydarzeń wpisuje się w kalendarium tego czasu. Dla naszej Wspólnoty był to rok, w którym dziękowaliśmy Bogu za 25 lat istnienia parafii. Za ludzi i za ich dzieła. Wspominając myśleliśmy jednocześnie o tym, co nas czeka w przyszłości. I oto w tę najnowszą historię wpisały się święcenia kapłańskie ks. Stanisława Pamuły, który będzie posługiwał w dalekiej Szkocji. To już 18 kapłan z naszej parafii. Poniżej zamieściliśmy zdjęcie z Jego nowym biskupem i nuncjuszem apostolskim w Wielkiej Brytanii.

Na czas przeżywania tajemnicy Bożego Narodzenia życzę radości i pokoju w sercu...

*Z modlitwą i uśmiechem
Ks. Proboszcz Grzegorz Stolczyk*

Ksiądz neoprezbiter Stanisław Pamula po święceniach kapłańskich w katedrze w Oban wraz z kapłanami gdańskimi oraz ks. arcybiskupem Antonio Mennini – nuncjuszem apostolskim w Wielkiej Brytanii i ks. biskupem Joseph Anthony Toal – pasterzem diecezji Argyll and the Isles w Szkocji

Witamy w naszej parafii ks. dk. Błażeja Kwiatkowskiego

17 XI br. podczas niedzielnego spotkania z wiernymi w Watykanie papież Franciszek polecił wszystkim „duchowe lekarstwo” czyli Misericordynę, która powstała w Polsce. W opakowaniu przypominającym preparat medyczny znajduje się różaniec i obrazek Jezusa Miłosiernego.

Po spotkaniu z Ojcem Świętym na południowej modlitwie Anioł Pański, na placu św. Piotra, rozdano wiernym 30 tysięcy takich zestawów.

Z ŻYCIA NASZEJ PARAFII

- 5 X – podczas Mszy św. o godz. 11 poświęciliśmy różańce dzieciom przygotowującym się do I Komunii Świętej;
- o godz. 20. zaczął się kolejny rok działalności Duszpasterstwa Akademickiego;
- praktykę duszpasterską rozpoczął w naszej parafii ks. dk. Błażej Kwiatkowski.
- 12 X – wzięliśmy udział w Archidiecejalnym Marszu dla Życia i Rodziny.
- 16 X – w 35. rocznicę wyboru Karola Wojtyły na stolicę Piotrową obchodziliśmy DZIEŃ PAPIESKI pod hasłem: „Jan Paweł II – papież dialogu”;
- odbyło się także modlitewne spotkanie przy pomniku papieskim w Parku Ronald Reagana.
- 18-20 – DA „Lux Cordis” odbyło pielgrzymkę do Częstochowy.
- 19 X – z okazji 29. rocznicy śmierci bł. ks. Jerzego Popiełuszki odmówiliśmy na Różaniec oraz odprawiliśmy Mszę św. o godz. 18;
- rozpoczęliśmy Tydzień misyjny pod hasłem „Miłosierdzie Boże dla całego świata”;
- Wspólnota Jezusowej Łodzi przygotowała comiesięczną adorację Najświętszego Sakramentu połączoną z modlitwą wstawienniczą.
- 22 X – obchodziliśmy liturgiczne wspomnienie bł. Jana Pawła II. Podczas modlitwy różańcowej i wieczornej Mszy św. zglębiałymi bogactwo Jego duchowości i polecałymi nasze intencje za wstawiennictwem tego Wielkiego Polaka.
- 29 X – podczas nabożeństwa różańcowego Wspólnota św. Michała Archanioła modliła się w intencjach naszej Ojczyzny.
- 31 X – odbył się wieczór modlitewny pod hasłem „Holy Wins – Święty zwycięża” pełen uwielbienia i dziękczynienia za osoby beatyfikowane i kanonizowane w Kościele, będący alternatywą dla halloween.
- 3-9 XI – odmawialiśmy Różaniec za zmarłych połączony z wspominkami.
- 16 XI – Wspólnota Domowego Kościoła zorganizowała tradycyjną zabawę andrzejkową.
- 15-23 XI – odprawiliśmy nowennę przed niedzielą Chrystusa Króla.
- 16 XI – DA Lux Cordis uczestniczyło w dniu skupienia w Żarnowcu.
- 23 XI – grupa kandydatów do bierzmowania udała się na spacer do Sobieszewa.
- 24 XI – podczas Mszy św. o godz. 9.30 odbyła się promocja ministrantów i odnowienie przyrzeczeń LSO;
- świętowaliśmy Uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata razem z naszymi Siostrami Betankami, dla których jest to święto patronalne. Dziękowaliśmy dobremu Bogu za prace Sióstr w naszej parafii, które od dziesięciu lat są z nami.
- 1 XII – przyjęcie nowych członków ERM i świętowanie 10-lecia tej Wspólnoty.
- 3 XII – gościliśmy ks. dra Filipa Krauze, który poprowadził wykład dla rodziców dzieci komunijnych na temat „gender”.
- 5 XII – nasz parafianin ks. diakon Stanisław Pamula, przyjął w katedrze św. Columba w Oban w Szkocji święcenia kapłańskie. Jest to wielka radość dla naszej Wspólnoty Parafialnej.
- 8 XII – Ksiądz Neoprezbiter odprawił Mszę św. prymicyjną w naszym kościele,
- podczas Mszy św. o godz. 11.00 poświęciliśmy medaliki dzieciom przygotowującym się do I Komunii Świętej.
- 15 XII – rozpoczęliśmy Rekolekcje Adwentowe. Nauki głosił ks. Jacek Pawłowski ze Zgromadzenia Misjonarzy Saletanów z Krakowa;
- w III Niedzielę Adwentu nasza wspólnota ministrantów rozprawdzała przed kościołem sianko na wigilijny stół;
- również Dzieci z Eucharystycznego Ruchu Młodych wraz z Siostrą Bernardą sprzedawały na kiermaszu przed kościołem przygotowane przez siebie ozdoby i dekoracje świąteczne;
- odbył się Adwentowy Wieczór Chwały.
- 19 XII – odbyło się spotkanie oplatkowe Wspólnot „Lux Cordis”.

Sprawozdanie z działalności Duszpasterstwa Dzieci Pierwszokomunijnych

Przygotowanie do pierwszego pełnego uczestnictwa w Eucharystii stanowi fundament dla dalszego rozwoju wiary dla całej rodziny. Pełni odpowiedzialności i ogromnej troski wobec najmłodszych z naszej parafii, w przeciągu ostatnich lat wypracowaliśmy formę katechezy sakramentalnej, obejmującej zarówno dzieci, jak i rodziców.

- 1) Katecheza obejmuje 2 godziny w tygodniu w szkole, prowadzone wg programu diecezjalnego „W drodze do Wieczernika – Bliżsi Sercu Jezusa”. Frekwencja na katechezie jest bardzo dobra. To wyraz troski rodziców i zrozumienia przez nich potrzeby poznawania prawd wiary.
- 2) W jedną niedzielę w miesiącu dzieci wraz z rodzicami gromadzą się na wspólnej niedzielnej Eucharystii, na której w ramach dalszego przygotowania do I Komunii świętej dokonujemy poświęcenia: różańców, książeczek do nabożeństwa, medalików, świec komunijnych, modlitw itp.
- 3) Rodzice są zapraszani raz w miesiącu (w drugi wtorek każdego miesiąca) na spotkania formacyjne, które prowadzi ks. Janusz Majkowski. Koordynatorem tych spotkań jest s. Salezja Molik.
- 4) Do współpracy w głoszeniu katechez dla rodziców zapraszamy księży z naszej parafii: ks. Tadeusza Polaka, ks. Rafała Detlafa oraz ks. Grzegorza Daroszewskiego znawcę zagadnień związanych z zagrożeniami duchowymi.
- 5) Raz w tygodniu w salce na plebani odbywa się kate-

cheza sakramentalna dla dzieci w ramach przygotowania bliższego do przyjęcia sakramentu, na której obecni są również liczni rodzice. (czwartek godz.: 15.00, 16.00 i 17.00)

- 6) Wyrazem troski o dzieci i ich duchową przyszłość jest coroczna pielgrzymka dzieci i rodziców do Sanktuarium Matki Bożej w Gietrzwałdzie.
- 7) Na zakończenie białego tygodnia dzieci z grupy teatralnej przygotowują spektakl o tematyce Eucharystycznej.
- 8) Podczas Mszy św. jako dar ołtarza dzieci ofiarują słodycz dla kolegów i koleżanek ze szpitala
- 9) Bardzo aktywnie angażują się rodzice do prac związanych z wystrojem kościoła na uroczystość I-szej Komunii
- 10) W pierwszą rocznicę przyjęcia sakramentu Eucharystii sprawowana jest każdego roku uroczysta Msza Św. z udziałem rodziców i dzieci, jako dziękczynienie za Boże błogosławieństwo w minionym roku katechetycznym.

Pragnąc, aby dzień Pierwszej Komunii świętej był dla całej rodziny owocnym przeżyciem i włączał ich w przeżywanie roku liturgicznego, w czasie całego roku katechetycznego mają miejsce spotkania na liturgii i modlitwie w naszym kościele. W październiku brały udział w nabożeństwach różańcowych. Ponadto podczas niedzielnej Eucharystii dla dzieci o godz. 11.00 rodzice przygotowują oprawę liturgiczną.

Sprawozdanie z działalności Dziecięcego Uniwersytetu Biblijnego

Przy parafii pw. św. Brata Alberta istnieją dwie grupy biblijne, razem 26 osób.

Inspiracją do założenia grupy był Tydzień Biblijny obchodzony w Kościele od kilku lat w drugą niedzielę po Wielkanocy. Włączamy się w troskę Kościoła, aby Pismo św. nie było tylko jedną z książek na półce w domu, ale Słowem, które jest czytane i rozważane w rodzinie, często dzięki dzieciom.

Na początku wzorowaliśmy się na pionierskiej parafii św. Józefa w Lublinie. Obecnie realizujemy własne pomysły i inicjatywy.

Pierwsza grupa spotyka się trzeci rok. Stanowili ją uczniowie kl. V i VI szkoły podstawowej – obecnie gimnazjaliści. Cieszy fakt, iż uczęszczając do różnych szkół, dalej gromadzą się przy parafii by rozważać Słowo Boże.

Od roku powstała druga grupa uczniów kl. IV i V. Spotkania odbywają się w niedzielę, godzinę przed Mszą św. młodzieżową i dla dzieci.

Naszym celem jest przygotowanie do lepszego rozumienia i głębszego przeżycia niedzielnej Liturgii Słowa. W tym celu uczniowie otrzymują tydzień wcześniej polecenia na kartkach związane z czytaniem niedzielnych, na które starają się odpowiedzieć samodzielnie czy z pomocą rodziny. Następnie omawiamy, podsumowujemy...

Takim widocznym owocem spotkań jest na przykład większe zaangażowanie w dialogowaną homilię, pewność odpowiedzi.

Uczniowie biorą udział w konkursach biblijnych. Co roku mamy finalistów etapu wojewódzko-metropolitalnego. W tym roku jest to uczennica kl. V SP 79 Klaudia Muszyńska.

Uczestnicy Dziecięcego Uniwersytetu Biblijnego posiadają indeksy, w których są zapisane ich oceny. Roczna pracę nagradzamy dyplomem, a podczas wakacji dzieci mają możliwość wyjazdu na wypoczynek pod opieką swoich katechetów.

Sprawozdanie z działalności Duszpasterstwa Młodzieży przygotowującej się do Bierzmowania

Parafia pw. Św. Brata Alberta w Gdańsku zgodnie z tradycją Kościoła i zgodnie z przepisami prowadzi przygotowanie do Sakramentu Bierzmowania.

Wśród sakramentów inicjacji chrześcijańskiej bierzmowanie zajmuje drugie miejsce, jest kolejnym etapem na drodze do pełnego wejścia w misterium Chrystusa i Kościoła.

Ten sakrament udzielany jest w tutejszej parafii raz w roku. Przygotowują się do niego zasadniczo uczniowie trzecich klas gimnazjum, ale nie tylko. W ramach tego duszpasterstwa co roku kapłani zachęcają parafian, którzy z różnych względów nie przyjęli jeszcze bierzmowania, aby po wcześniejszym zgłoszeniu i odbyciu odpowiedniego przygotowania przyjęli ten sakrament.

Możliwość przygotowania do bierzmowania parafia daje również młodzieży z Zespołu Kształcenia Podstawowego i Gimnazjalnego nr 33 w Gdańsku oraz z Zespołu Szkół Sportowych nr 2, które znajduje się na terenie tej parafii.

Młodzież w wieku adolescencji szczególnie potrzebuje doświadczenia świadomego wyboru i odpowiedzialności za własną wiarę.

Dlatego kandydaci do Sakramentu Bierzmowania przygotowują się przez półtora roku. Ma ono podwójny wymiar: intelektualny i duchowy. Młodzież pogłębia wiedzę religijną w czasie regularnych, cotygodniowych katechez w salce domu parafialnego.

W ramach przygotowań kandydaci mają możliwość wypracowania i praktykowania cnoty wiary i pobożności przez regularną spowiedź w I piątki miesiąca (spowiedź i Msza święta), uczestnictwo w niedzielnej Mszy świętej o godz. 9.30, a także w nabożeństwach związanych z rytmem roku liturgicznego: różaniec, roraty, droga krzyżowa, nabożeństwa majowe, nabożeństwa pokutne.

W ramach przygotowań kandydatów odbywają się także spotkania z ich rodzicami.

Obecnie do bierzmowania przygotowuje się 72 osoby. Przygotowywani są przez czterech kapłanów (ks. Tadeusz Polak, ks. Bogdan Pulczyński, ks. Jacek Kowalewski, Ks. Marcin Mianowski).

Duszpasterstwo związane z Sakramentem Bierzmowania nie ogranicza się tylko do samych kandydatów. Obejmuje również Rodziców młodzieży, którzy spotykają się w raz z kapłanami na osobnej katechezie.

Sprawozdanie z działalności zespołu muzycznego „Aurea Dicta”

Zespół muzyczny „Aurea Dicta” (Złote słowa) zapoczątkował swoją działalność w roku 2002 jako schola parafialna składająca się z dziewczynek w wieku 6-10 lat. Prowadzony przez Jagodę Wesołowską zdobywał szlify muzyczne, ubogacając liturgię mszy dziecięcych o godz. 11 oraz wszystkich mszy i nabożeństw kierowanych do dzieci (nabożeństwa majowe i różańcowe, wieczorne apele Maryjne, Msze I-szo piątkowe, drogi krzyżowe, udział w festynach parafialnych).

Na przestrzeni lat zmieniała się liczebność grupy, jej charakter oraz skład. Aktualnie tworzą go dziewczęta w wieku 14-18 lat. Jako jedna z wielu grup muzycznych działających przy parafii, żywo uczestniczy w jej życiu, ubogacając liturgię w zależności od potrzeb. W każdą niedzielę zespół gra na mszy o godz. 11, zaś w IV niedzielę miesiąca – dodatkowo na mszy dla młodzieży o godz. 9.30. Udział w życiu parafialnym polega również na angażowaniu się w liczne dzieła wspólnoty. Majowe apele Maryjne, muzyczne oprawy uroczystości religijnych (I-sza Komunia, msza rocznicowa, msze I-szo piątkowe i inne), popołudniowe drogi krzyżowe

dla dzieci, jak również wieczorne dla młodzieży, nabożeństwa różańcowe – to spotkania, które mimo zmiany charakteru muzycznego zespołu nie wpłynęły na służbę wspólnocie parafialnej. Każdego roku młodzież z zespołu „Aurea Dicta” uświetnia swoimi występami parafialny festyn ku czci św. Brata Alberta.

„ŚWIATŁO WIARY” W Roku Wiary

W Roku Wiary otrzymaliśmy od Ojca Świętego Franciszka do rozważania Jego pierwszą encyklikę LUMEN FIDEI, która pomaga nam bardzo szeroko spojrzeć na zagadnienia związane z wiarą. Dokument ten ukazuje, czym jest wiara w Kościele Chrystusowym, podkreśla te kwestie, które naszą wiarę wzmacniają, ale i te, które są zwodnicze.

W tym artykule zamieszczam fragmenty encykliki „Lumen Fidei”, aby przedstawić nauczanie Ojca Świętego zawarte we wprowadzeniu i jej pięciu rozdziałach.

• **ŚWIATŁO WIARY** – tak we wprowadzeniu tradycja Kościoła nazwa wielki dar przyniesiony przez Jezusa: „Ja przyszedłem na świat jako światłość, aby nikt, kto we Mnie wierzy, nie pozostawał w ciemności».

To Światło wiary trzeba odkrywać wciąż na nowo, ponieważ «Wiara rodzi się w spotkaniu z Bogiem żywym, który nas wzywa i ukazuje nam swoją miłość, miłość nas uprzedzającą, na której możemy się oprzeć, by trwać niezłomnie i budować życie».

Uznajemy w wierze, która jest darem Boga, cnotą nadprzyrodzoną przez Niego zesłaną, że została nam ofiarowana wielka Miłość, że zostało do nas skierowane dobre Słowo i że kiedy przyjmujemy to Słowo, którym jest Jezus Chrystus, wcielone Słowo, Duch Święty przemienia nas, oświeca drogę przyszłości i sprawia, że rosną w nas skrzydła nadziei, byśmy przemierzali tę drogę z radością. Wiara, nadzieja i miłość w godnym podziwieniu połączeniu kierują życie chrześcijańskie do pełnej komunii z Bogiem.”

• **MYŚMY UWIERZYLI MIŁOŚCI** – w pierwszym rozdziale przedstawiona jest droga wiary na przestrzeni dziejów począwszy od Abrahama, naszego ojca w wierze, o której w pierwszym rzędzie świadczy Stary Testament.

„To, co Słowo mówi do Abrahama, składa się z wezwania i obietnicy. Wiara rozumie, że słowo, rzecz pozornie krótkotrwała i ulotna, gdy wypowiedziane jest przez Boga wiernego, staje się rzeczą najbardziej pewną i niewzruszoną ze wszystkich; tym, co sprawia, że możliwa jest nasza dalsza wędrówka w czasie. Wiara przyjmuje to Słowo jako mocną skałę, na której można budować, jak na solidnych fundamentach”.

Ojciec Święty przestrzega nas: „Kto nie chce zawieźć się Bogu, zmuszony jest słuchać głosów wielu bożków, wołających do niego: «Zdaj się na mnie!». Wiara, ponieważ związana jest z nawróceniem, jest przeciwieństwem bałwochwalstwa; jest odsuwaniem się od bożków, by powrócić do Boga żywego dzięki osobistemu spotkaniu. Wierzyć to znaczy powierzyć się miłosiernej miłości, która zawsze przyjmuje i przebacza, wspiera i ukierunkowuje egzystencję, okazuje się potężna w swej zdolności prostowania wypaczeń naszej historii. Wiara polega na gotowości otwarcia się na wciąż nową przemianę dokonywaną przez Boże wezwanie. Oto paradoks: zwracając się nieustannie do Pana, człowiek znajduje stałą drogę, co uwalnia go od chaotycznych ruchów, do jakich zmuszają go bożki.

Wiara chrześcijańska skoncentrowana jest na Chrystusie, jest wyznawaniem, że Jezus jest Panem i że Bóg

Wizerunek Chrystusa Pantokratora z bazyliki w Cefalu na Sycylii

wskrzesił Go z martwych. Wszystkie wątki Starego Testamentu zbiegają się w Chrystusie, On staje się ostatecznym «tak» dla wszystkich obietnic, fundamentem naszego ostatecznego «Amen», powiedzianego Bogu. W miłości Bożej, objawionej w Jezusie, wiara dostrzega fundament, na którym opiera się rzeczywistość i jej ostateczne przeznaczenie.

Najwyższym dowodem wiarygodności miłości Chrystusa jest Jego śmierć za człowieka. Jeśli oddanie życia za przyjaciół jest najwyższym dowodem miłości, Jezus ofiarował swoje za wszystkich, również za tych, którzy byli nieprzyjaciółmi, by w ten sposób przemienić ich serce.

Wiara chrześcijańska jest wiarą we Wcielenie Słowa oraz w Jego zmartwychwstanie w ciele; jest wiarą w Boga, który zbliżył się do nas tak bardzo, że wszedł w nasze dzieje. Wiara w Syna Bożego, który stał się człowiekiem w Jezusie z Nazaretu, nie oddala nas od rzeczywistości, ale pozwala nam pojąć jej najgłębsze znaczenie, odkryć, jak bardzo Bóg kocha ten świat i wciąż kieruje go ku sobie; powoduje to, że chrześcijanin angażuje się coraz bardziej i mocniej przeżywa swoją wędrówkę na ziemi.

Wiara w Chrystusa zbawia nas, ponieważ to w Nim życie otwiera się radykalnie na uprzedzającą nas Miłość i przemienia nas od wewnątrz, działa w nas i z nami. Wiara z konieczności ma formę kościelną, wyznawana jest z wnętrza ciała Chrystusa jako konkretna komunია wierzących.

Wiara nie jest sprawą prywatną, indywidualistycznym pojęciem, subiektywną opinią, lecz rodzi się ze słuchania, a jej przeznaczeniem jest wypowiedzieć się, stać się głosem. «Jakże mieli uwierzyć w Tego, którego nie słyszeli? Jakże mieli usłyszeć, gdy im nikt nie głosił?». Wiara zatem działa w chrześcijaństwie, poczynając od przyjętego daru, od Miłości, która przyciąga do Chrystusa i czyni uczestnikami drogi Kościoła, pielgrzymującego do spełnienia. Dla przemienionego w ten sposób człowieka otwiera się nowy sposób widzenia, wiara staje się światłem dla jego oczu.”

• **JEŚLI NIE UWIERZYCIE, NIE ZROZUMIECIE** – w drugim rozdziale Ojciec Święty pisze o więzi wiary z prawdą i miłością.

„Wiara bez prawdy nie zbawia, nie daje pewności naszym krokom. Pozostaje piękną baśnią, projekcją naszych pragnień szczęścia, czymś, co nas zadowala jedynie w takiej mierze, w jakiej chcemy ulegać iluzji.

Przypominanie o więzi wiary z prawdą jest dziś bardziej niż kiedykolwiek potrzebne, właśnie z powodu kryzysu prawdy, jaki przeżywamy. We współczesnej kulturze często występuje tendencja do przyjmowania za jedyną prawdę tę związaną z techniką: prawdziwe jest to, co człowiek potrafi zbudować i zmierzyć dzięki swojej wiedzy; jest to prawdziwe, bo funkcjonuje, a tym samym czyni życie wygodniejszym i łatwiejszym. Dzisiaj wydaje się to jedyną prawdą pewną, jedyną, którą można podzielić się z innymi, jedyną, o której można dyskutować i wspólnie się w nią zaangażować.”

Papież Franciszek ukazuje, jak poznanie w wierze oświeca nie tylko całe dzieje stworzonego świata, od jego początków aż do skończenia, ale każdego człowieka.

„Według Biblii centrum człowieka stanowi serce, w którym spotykają się wszystkie jego wymiary: ciało i duch; głębia osoby oraz jej otwarcie na świat i na innych; rozum, wola i uczucia. Otóż, jeśli serce zdolne jest zespalać razem te wymiary, to jest tak dlatego, że jest ono miejscem, gdzie otwieramy się na prawdę i miłość i zezwalamy, aby one w głębi dotknęły nas i przemieniły. Wiara przemienia całą osobę, właśnie w miarę, jak otwiera się ona na miłość.

Zważywszy na to, że poznanie wiary związane jest z Przymierzem, z Bogiem wiernym, który zacieśnia więź miłości z człowiekiem i kieruje do niego Słowo, Biblia przedstawia je jako słuchanie. (...) Słuchanie wskazuje na osobiste powołanie i posłuszeństwo, a także na fakt, że prawda objawia się w czasie; wzrok umożliwia pełny ogląd całej drogi i pozwala wpisać się w wielki Boży plan; bez tego oglądu dysponowalibyśmy jedynie odosobnionymi fragmentami nieznanego całości.

Między wiarą a rozumem prowadzony jest dialog, w którym chrześcijanin doświadcza miłości Boga, ponieważ wiara chrześcijańska głosi prawdę o pełnej miłości Boga i otwiera się na potęgę tej miłości, dociera do najgłębszego sedna doświadczenia każdego człowieka, który przychodzi na świat dzięki miłości i wezwany jest do miłości, by trwać w świetle.

Światło miłości, właściwe wierze, może rozjaśnić pytania o prawdę, zadawane przez nasze czasy. Dzisiaj prawda sprowadzana jest często do subiektywnej autentyczności człowieka, odnosi się do indywidualnego życia. (...)

Z drugiej strony światła wiary, ze względu na to, że jest ono związane z prawdą miłości, nie jest obcy świat materialny, ponieważ miłość przeżywa się zawsze w ciele i duszy; światło wiary jest światłem wcielonym, mającym źródło w świetlanym życiu Jezusa. Oświeca ono również materię, ufa w jej ład, wie, że w niej otwiera się coraz szersza droga harmonii i zrozumienia. Tym samym wiara wywiera dobroczynny wpływ na spojrzenie nauki: zaprasza ona uczonego, by pozostał otwarty na rzeczywistość z całym jej niewyczerpanym bogactwem. Wiara pobudza zmysł krytyczny, ponieważ nie pozwala, by badania zadowalały się swymi formułami, i pomaga im zrozumieć, że natura jest zawsze większa.”

• **PRZEKAZUJĘ WAM TO, CO PRZEJAŁEM** – w trzecim rozdziale Ojciec Święty pisze o dzieleniu się wiarą w Kościele.

„Ten, kto się otworzył na miłość Boga, usłyszał Jego głos i otrzymał Jego światło, nie może zatrzymać tego daru dla siebie. Skoro wiara jest słuchaniem i widzeniem, to przekazywana jest również jako słowo i jako światło. Wiara przekazywana jest, można powiedzieć, od osoby do osoby, podobnie jak płomień zapala się od innego płomienia.

Miłość, którą jest Duch i która trwa w Kościele, jednoczy ze sobą wszystkie epoki i czyni nas współczesnymi Jezusa, stając się tym samym naszym przewodnikiem na drodze wiary.

Nie można wierzyć samemu. Dlatego właśnie ten, kto wierzy, nie jest nigdy sam i dlatego wiara dąży do tego, by się rozpowszechnić, zapraszać innych do swej radości. Człowiek otrzymujący wiarę odkrywa, że poszerzają się przestrzenie jego «ja» i nawiązują się nowe relacje, które wzbogacają życie”.

W Kościele, dzięki tradycji apostoelskiej, wiara przekazywana jest pod opieką Ducha Świętego.

„To, co zostało przekazane przez Apostołów – jak stwierdza Sobór Watykański II – «obejmuje wszystko, co pomaga Ludowi Bożemu prowadzić święte życie oraz przyczynia się do wzrostu jego wiary. W ten sposób Kościół w swojej doktrynie, w życiu i kulcie przedłuża i przekazuje wszystkim pokoleniom wszystko, czym jest i w co wierzy». Wiara potrzebuje bowiem środowiska, w którym można o niej świadczyć i ją przekazywać, a winno być ono odpowiednie i proporcjonalne do tego, co się komunikuje. Do przekazania treści czysto doktrynalnej, pewnej idei, być może wystarczyłaby książka albo powtarzanie ustnego przesłania. Lecz tym, co przekazuje się w Kościele, tym, co przekazuje się w jego żywej Tradycji, jest nowe światło, rodzące się ze spotkania z Bogiem żywym, światło, które sięga centrum osoby, jej serca, angażując jej umysł, jej wolę oraz jej życie uczuciowe, otwierając ją na żywe relacje w komunii z Bogiem i innymi ludźmi. Do przekazywania takiej pełni istnieje specjalny środek, obejmujący całą osobę, ciało i ducha, wewnątrz oraz relacje. Tym środkiem są sakramenty, sprawowane w liturgii Kościoła. W nich przekazywana jest pamięć wcielona, związana z miejscami i okresami życia, zespolona ze wszystkimi zmysłami; osoba jest w nich włączona, jako członek żywego podmiotu, w tkankę relacji wspólnotowych.

Sprawując sakramenty, Kościół przekazuje swoją pamięć, w szczególności przez wyznanie wiary. Chodzi w

nim nie tyle o przyjęcie zbioru prawd abstrakcyjnych. Przeciwnie, w wyznaniu wiary całe życie zmierza ku pełnej komunii z Bogiem Żywym. Możemy powiedzieć, że w Credo człowiek wierzący jest wezwany do zagłębienia się w wyznawaną tajemnicę, do pozwolenia, by go przemieniło to, co wyznaje. Żeby zrozumieć sens tych słów, pomyślmy przede wszystkim o treści Credo. Ma ono strukturę trynitarną: Ojciec i Syn jednoczą się w Duchu miłości. W ten sposób wierzący stwierdza, że centrum istnienia, najgłębszą tajemnicą wszystkiego jest Boska komunია. Ponadto Credo zawiera również wyznanie chrystologiczne: wymieniane są tajemnice życia Jezusa aż do Jego Śmierci, Zmartwychwstania i Wniebowstąpienia, w oczekiwaniu na Jego ostateczne przyście w chwale”.

Ojciec Święty wspomina o czterech elementach, w których wyraża się skarb pamięci, przekazywanej przez Kościół: wyznanie wiary, sprawowanie sakramentów, droga Dekalogu i modlitwa. „Tradycyjnie w oparciu o nie kształtowała się struktura katechezy Kościoła, włącznie z Katechizmem Kościoła Katolickiego, będącym podstawowym narzędziem dla jednolitego aktu, przez który Kościół przekazuje całą treść wiary, «wszystko, czym jest i w co wierzy».

Dla posługi jedności wiary i jej integralnemu przekazowi, Pan dał Kościołowi dar sukcesji apostoelskiej. Dzięki jej pośrednictwu zagwarantowana jest ciągłość pamięci Kościoła i możliwe staje się bezpieczne czerpanie z czystego źródła, z którego rodzi się wiara. Gwarancję łączności ze źródłem dają zatem osoby żywe, a odpowiada to żywej wierze, którą Kościół przekazuje. Opiera się ona na wierności świadków, wybranych przez Pana do tego zadania. Dlatego Urząd Nauczycielski Kościoła wypowiada się zawsze w posłuszeństwie wobec pierwotnego Słowa, na którym opiera się wiara, i jest wiarygodny, ponieważ zawiera Słowu, którego słucha, strzeże i które wykłada.”.

• **BÓG PRZYSPOSABIA IM MIASTO** – w czwartym rozdziale mowa jest o relacjach między ludźmi wierzącymi dążącymi do życia w miłości i pokoju.

„Wiara pokazuje, jak trwale mogą być więzi między ludźmi, gdy Bóg jest obecny pośród nich. Wiara oświeca również relacje między ludźmi, ponieważ rodzi się z miłości i kieruje się dynamiką miłości Bożej.

Właśnie dzięki powiązaniu z miłością światło wiary konkretnie służy sprawiedliwości, poszanowaniu praw i pokojowi. Wiara rodzi się ze spotkania z pierwotną miłością Bożą, w którym ukazuje się sens i dobroć naszego życia. Zostaje ono oświecone w takiej mierze, w jakiej włącza się w dynamikę zapoczątkowaną przez tę miłość, to znaczy, gdy staje się drogą zmierzającą do pełni miłości i jej praktykowaniem. (...) Wiara nie oddala od świata i nie jest czymś oderwanym od konkretnego zaangażowania współczesnych ludzi. Bez wiarygodnej miłości nie byłoby niczego, co sprawia, że ludzie prawdziwie są zjednoczeni. Jedność między nimi byłaby do pomyślenia jedynie jako oparta na użyteczności, wspólnych interesach, lęku, ale nie na dobru wspólnego życia czy na radości, jaką może budzić po prostu obecność drugiego człowieka. Wiara pozwala zrozumieć architekturę relacji ludzkich, ponieważ dostrzega ich głęboki fundament i

ostateczne przeznaczenie w Bogu, i w Jego miłości, dzięki temu oświeca sztukę budowania, służąc dobru wspólnemu. Tak, wiara jest dobrem dla wszystkich, jest dobrem wspólnym, jej światło nie oświeca tylko wnętrza Kościoła i nie służy jedynie budowaniu wiecznego miasta w zaświatach. Pomaga nam ona budować nasze społeczności, tak by zmierzały ku przyszłości dającej nadzieję”.

• **BŁOGOSŁAWIONA, KTÓRA UWIERZYŁA** – piąty rozdział poświęcony jest roli Matki Bożej.

„Gdy nadeszła pełnia czasu, Słowo Boże zwróciło się do Maryi, a Ona przyjęła Je całym swoim jestestwem, w swoim sercu, aby w Niej stało się ciałem i narodziło się jako światłość dla ludzi. (...) Wiara Matki Jezusa była bowiem owocna, a kiedy nasze życie duchowe przynosi owoce, napełnia nas radość, będąca najbardziej wyraźnym znakiem wielkości wiary. W swoim życiu Maryja odbyła pielgrzymkę wiary, podążając za swoim Synem.

W dziewiczym poczęciu przez Maryję mamy jasny znak Boskiego synostwa Chrystusa. Odwieczny początek Chrystusa jest w Ojcu, jest On Synem w pełnym i niepowtarzalnym sensie, i dlatego rodzi się w czasie bez udziału mężczyzny. (...) Z drugiej strony, prawdziwe macierzyństwo Maryi zapewniło Synowi Bożemu prawdziwą ludzką historię, prawdziwe ciało, w którym umrze na krzyżu i powstanie z martwych. Maryja będzie Mu towarzyszyć aż pod krzyż, skąd Jej macierzyństwo rozszerzy się po zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu Jezusa na każdego ucznia Jej Syna. Będzie obecna również w Wieczerniku, by wraz z Apostołami wypraszać dar Ducha Świętego. W ten sposób dynamika miłości między Ojcem i Synem w Duchu przeniknęła nasze dzieje; Chrystus przyciąga nas do siebie, aby nas zbawić. W centrum wiary jest wyznanie Jezusa, Syna Bożego, zrodzonego z niewiasty, wprowadzającego nas, przez dar Ducha Świętego, w przybrane synostwo.

Zwracamy się w modlitwie do Maryi, Matki Kościoła i Matki naszej wiary. Matko, wspomóż naszą wiarę! Otwórz nas na słuchanie Słowa, byśmy rozpoznali głos Boga i Jego wezwanie. Obudź w nas pragnienie, by iść za Nim, wychodząc z naszej ziemi i przyjmując Jego obietnicę. Pomóż nam, abyśmy pozwolili dotknąć się przez Jego miłość, byśmy mogli dotknąć Go wiarą. Pomóż nam w pełni Mu się zawierzyć, wierzyć w Jego miłość, zwłaszcza w chwilach zgryzoty i krzyża, gdy nasza wiara wezwana jest do dojrzewania. Zasieraj w naszej wierze radość Zmartwychwstałego. Przypominaj nam, że ten, kto wierzy, nie jest nigdy sam. Naucz nas patrzeć oczami Jezusa, aby On był światłem na naszej drodze. Niech to światło wiary wzrasta w nas coraz bardziej, aż nadejdzie ten dzień bez zmierzchu, którym jest sam Chrystus, Twój Syn, nasz Pan!”.

Przytoczone tutaj fragmenty encykliki Ojca Świętego Franciszka, niech będą dla nas zachętą do kontynuowania rozważań w następnych latach 2014-2017, które w programie duszpasterskim Kościoła w Polsce zostały nazwane: „Przez Chrystusa, z Chrystusem, w Chrystusie. Przez wiarę i chrzest do świadectwa”.

*Dziękując Panu Bogu za dar wiary
Teresa Sowińska*

Historia Kościoła Gdańskiego – cz. 18

Okres od lat trzydziestych XX wieku do początku XXI w.

Po przeżyciach gdańszczan związanych z pielgrzymką Ojca Świętego Jana Pawła II na gdańskim Wybrzeżu, długo wspominaliśmy te wielkie wydarzenia. Papież, po opuszczeniu Gdańska, odleciał do Częstochowy, potem do Łodzi i Warszawy, aby stamtąd powrócić do Rzymu.

Zgodnie z zaplanowanym przez Jana Pawła II harmonogramem pielgrzymek papieskich do Ojczyzny co cztery lata, następna pielgrzymka powinna się odbyć w 1991 roku. Tak też się stało. Jednak była to pielgrzymka dwuczęściowa. Pierwsza część trwała od 1. do 9. czerwca, natomiast druga od 13 do 16 sierpnia i była połączona ze Światowymi Dniami Młodzieży.

Gdańszczanie, jako że nie byli gospodarzami papieskich wizyt, pielgrzymowali w zorganizowanych grupach do miejscowości pobytu Ojca Świętego. Szczególnie druga część papieskiej pielgrzymki – Światowe Dni Młodzieży – zgromadziły na Jasnej Górze około milion młodych uczestników. Należy zaznaczyć, że Częstochowskie Wzgórze zgromadziło młodych uczestników z całego świata. Najlicniejszą grupę stanowili Polacy. Ojca Świętego bardzo cieszyła około 100 tys. rzesza pielgrzymów z Rosji. Kolejną pielgrzymkę do Gdańska Ojciec Święty zaplanował na czerwiec 1999 roku. Gdańsk witał wówczas Jana Pawła II 5 czerwca 1999 roku na lotnisku w Rębiechowie.

Samolot z papieżem wylądował na lotnisku o godz. 11:15. Wzruszony Jan Paweł II machał radośnie swoją białą piuska. Nastąpiło uroczyste powitanie z najwyższymi dostojnikami państwowymi. Następnie dostojni goście i gospodarze udali się do Oliwy na obiad. Następnego dnia, na sopockim hipodromie, Ojciec Święty odprawił uroczystą Mszę św. i wygłosił homilię do ok. 700 tys. wiernych, którzy przybyli tu pomimo nocnej ulewy, która mocno nadwerżyła sektory dla pielgrzymów i bardzo utrudniła służbom porządkowym rozmieszczenie pielgrzymów w sektorach, które musiały pomieścić część pielgrzymów z zalanych sektorów.

Karta uczestnictwa w Eucharystii sprawowanej pod przewodnictwem Jana Pawła II

Msza św. odprawiana była przy ołtarzu zaprojektowanym przez gdańskiego artystę, prof. Mariana Kołodzieja, który również zaprojektował ołtarz na gdańskiej Zaspie na uroczystości pierwszej pielgrzymki papieskiej na naszej Ziemi. Ołtarz przypominał gołębicę z rozłożonymi skrzydłami, w centrum dominowała 12-metrowej średnicy Hostia z umieszczonymi na niej postaciami Trójcy św. Po bokach i w tle ustawiono ponad

100 rzeźb, krzyży i świątków, wyrzeźbionych specjalnie na tę okazję przez gdańskich i okolicznych rzeźbiarzy ludowych. Później rzeźby te planowano przenieść na skwery Trójmiasta.

Podczas tej uroczystości Jan Paweł II nawiązał szczególny dialog z młodzieżą, której przypominał swoje słowa skierowane do młodzieży 12 lat wcześniej na Westerplatte; „każdy z was młodych znajduje w życiu swoim jakieś swoje Westerplatte, jakiś wymiar zadań, który trzeba podjąć i wypełnić. Jakiś porządek praw i wartości, które trzeba utrzymać i obronić. Obronić dla siebie i dla innych”.

Po Sopocie papież odwiedził również: Pelplin, Elbląg, Licheń, Bydgoszcz, Toruń, Elk, Wigry, Siedlce, Drohiczyn, Warszawę, Zamość, Radzymin, Łowicz, Sosnowiec, Kraków, Stary Sącz, Wadowice, Jasną Górę i Kraków, skąd powrócił do Rzymu. Była to najdłuższa z papieskich pielgrzymek, bo trwająca 13 dni. Ostatnią pielgrzymką do Ojczyzny, w tym do Krakowa, Łagiewnik i Kalwarii Zebrzydowskiej, Jan Paweł II odbył w dniach od 16 do 19 sierpnia 2002 roku.

Z naszej parafii, ks. Ireneusz Koziorzębki i ks. Tadeusz Polak zorganizowali wyjazd do Krakowa. Uczestniczyliśmy w tej pielgrzymce. Dla papieża nie była to pielgrzymka sentymentalna. Jan Paweł skierował Orędzie o Bożym Miłosierdziu do całego Świata, apelował o wyobraźnię miłosierdzia a w Łagiewnikach konsekrował Sanktuarium Miłosierdzia Bożego.

Na krakowskich Błoniach witało Jana Pawła II i uczestniczyło w Eucharystii około 2,5 mln. osób. Podczas tej Mszy św. Ojciec Święty beatyfikował czworo Polaków: abpa Zygmunta Szczęsnego-Felińskiego, ks. Jana Balickiego, o. Jana Beyzyma i s. Sancję Szymkowiak. W pożegnalnej swojej wypowiedzi papież dał do zrozumienia, że żegna się już z Polską, Krakowem i Polakami. Prawdopodobnie Jan Paweł II już wówczas przeczuwał, że zbliża się do końca swojej drogi życiowej.

Dni, w których Polacy witali Ojca Świętego w swojej Ojczyźnie, były „jasnym momentem” naszej współczesnej historii. Wśród długo trwającego ucisku i zniewolenia Narodu to był dla nas czas prawdziwej wolności.

* * *

W dalszej części swojej pracy chciałbym przybliżyć życie i działalność niektórych osób ważnych w historii Kościoła Gdańskiego, o których nie możemy zapomnieć. Wybrałem kilka osób żyjących od lat trzydziestych XX wieku do początku wieku XXI.

Po rezygnacji bpa O' Rourke, pierwszego gdańskiego pasterza, nowym biskupem gdańskim został Karl Maria Splett. Późniejszy papież Pius XII przepowiedział bp. Splettowi w 1938 roku, że nie będzie miał w swojej diecezji łatwego życia.

Zaraz po wybuchu II Wojny Światowej bp Splett został mianowany administratorem diecezji chełmińskiej. Niemcy aresztowali w całej diecezji wielu kapłanów. Z siedmiuset przedwojennych kapłanów naziści aresztowali czterystu pięćdziesięciu, z czego dwustu zamordowano. Nie pomagały interwencje bpa Spletta u gauleitera Gdańska Forstera. Niemcy proponowali biskupowi odpłynięcie statkiem do Niemiec, ale bp Splett niezmiennie odpowiadał niemieckim oficerom: „tu są moje owce. A gdzie są owce, tam musi być i pasterz”. Rosjanie po wkroczeniu do Gdańska, aresztowali ks. bpa i osadzili go

Ks. biskup Karol Maria Spett

w tajnym więzieniu przy ulicy Polanki. Specjalny sąd karny skazał bpa Spletta na 8 lat więzienia, utratę praw publicznych i konfiskatę mienia. Sąd motywował wyrok: „za działalność na szkodę państwa, duchowieństwa katolickiego i ludności cywilnej”. Ksiądz biskup karę odbywał w ciężkim więzieniu we Wronkach. Doświadczył tam nie tylko rygorów więziennego życia i ciężkiej pracy. Był torturowany. W dzień Bożego Ciała, w 1948 roku nakazano mu

potępić papieża Piusa XII. Gdy odmówił, umieszczono go w karcerze. Niejednokrotnie całymi tygodniami był przetrzymywany w celi wypełnionej do kolan wodą. Nie dostawał posiłków, ale wytrwał. Z więzienia wyszedł w sierpniu 1953 roku. Nie dane było mu jednak cieszyć się wolnością. Dopiero 29 grudnia 1956 roku pozwolono mu na wyjazd do Niemiec. Do śmierci nie zrzekł się tytułu biskupa gdańskiego. Zmarł 5 marca 1964 roku. Na jego grobie w Dusseldorfie widnieją słowa: „przez swoich kochany, przez nienawiść prześladowany, przez niesprawiedliwość wygnany, aż Boża dobroć dała mu miejsce ojczyste”.

Zaskakujące spotkanie miało miejsce w 1992 roku, wiele lat po śmierci bpa Spletta. U abpa Tadeusza Gocłowskiego zjawił się starszy niepozorny mężczyzna. Przedstawił się jako były oficer Gryfa Pomorskiego i zaczął swoją opowieść. „Biskup Splett, administrując diecezją chełmińską, przeniósł jednego z proboszczów na inną parafię. Problem polegał na tym, że to był nasz ksiądz. Był w ruchu oporu, a jego parafia była skrzynką kontaktową. Ta zmiana pokrzyżowała nam plany. Postanowiłem pójść do bpa Spletta. Wiedziałem, że to ryzykowne, ale nie było innego rozwiązania” - relacjonował mężczyzna. „Przychodzę do ks. bpa jak do ojca. Wszyscy musimy walczyć z tym obłędem” - powiedziałem. Następnie poprosiłem o cofnięcie decyzji o przeniesieniu. Bp Splett z nieprzenikniętą miną odwrócił się do okna. Stał tak około trzy minuty a potem powiedział: „Wasz ksiądz powróci na parafię”.

* * *

Kolejną grupą ofiar koszmarnego okresu II Wojny Światowej byli kapłani – więźniowie obozów koncentracyjnych, męczennicy za wiarę, za prawdę i za miłość do Ojczyzny. Kościół rozpoznał i potwierdził świętość 108. i wyniósł ich na ołtarze podczas Mszy św. beatyfikacyjnej w dniu 13 czerwca 1999 roku na Placu Marszałka Piłsudskiego w Warszawie przez Ojca Świętego Jana Pawła II.

108. Synów i Córek naszego Narodu oddało życie doczesne wpisując się w dzieje świętości Ludu Bożego pielgrzymującego od 1000 lat po ziemi polskiej.

Ks. Bronisław Komorowski, proboszcz polonijnej parafii pw. św. Stanisława Biskupa we Wrzeszczu i ks. Marian Górecki, duszpasterz gdańskiej Polonii w Nowym Porcie, szczególnie oddany młodzieży, współtowarzysz męczeńskiej drogi ks. Komorowskiego w Stutthofie. Obaj rozstrzelani w Wielki Piątek 1940 roku.

Ks. Franciszek Rogaczewski, proboszcz parafii Chrystusa Króla w Gdańsku, rozstrzelany 11 stycznia 1940 roku i s. Alicja Kotowska – zmartwychwstanka, przełożona domu w Wejherowie i dyrektorka szkoły, zginęła w Piaśnicy oraz ks. komandor podporucznik Władysław Miegoń kapelan marynarki wojennej. We wrześniu 1939 roku był z obrońcami Kępy Oksywskiej. Po kapitulacji poszedł z nimi dobrowolnie do obozu jenieckiego. Zmarł z wycieńczenia w Dachau 15 września 1942 roku.

W dniu 3 września 2009 roku ks. abp Sławoj Leszch Głódź podczas uroczystej Mszy św. poświęcił nową kaplicę w gdańskim Seminarium Duchownym. Od tego momentu służy ona jako główna kaplica seminaryjna alumnom i moderatorom za miejsce szczególnych spotkań z Bogiem. Zgodnie z tradycją kaplica otrzymała swoich patronów. Są nimi właśnie Błogosławieni Męczennicy Gdańscy czasu II Wojny Światowej: ks. Bronisław Komorowski, ks. Franciszek Rogaczewski, ks. Marian Górecki, ks. kmr ppor. Władysław Miegoń i s. Alicja Kotowska. Patroni kaplicy są w niej czczeni, przywoływani w modlitwach wstawienniczych jako przykłady dla duchowej formacji kandydatów do kapłaństwa.

Od 19 do 22 września w kolegiacie Najświętszego Serca Jezusowego miały miejsce uroczystości związane ze zmianą nazwy ulicy, przy której wznosi się jeden z najpopularniejszych z gdańskich kościołów. Dotychczasowa ulica Mireckiego, zwana i tak przez gdańszczan ulicą Czarną (przypomniana nazwa ulicy z przedwojennego nazewnictwa), otrzymała za patrona ks. Józefa Zator-Przytockiego, pierwszego powojennego proboszcza świątyni pw. Najświętszego Serca Jezusowego.

Kościół Najświętszego Serca Pana Jezusa we Wrzeszczu

Józef Zator-Przytockie, podpułkownik Armii Krajowej o pseudonimie „Czeremon”, był postacią niezwykle barwną. Urodzony 21 stycznia 1912 roku w Wicyniu. Po ukończeniu szkoły podstawowej, uczył się w Gimnazjum im. Króla Jana Sobieskiego w Złoczowie. W maju 1930 roku zdał maturę i został studentem prawa na Uniwersytecie im. Jana Kazimierza we Lwowie. Zrezygnował jednak ze studiów prawniczych i wstąpił

Tablica z kościoła Najświętszego Serca Jezusowego we Wrzeszczu

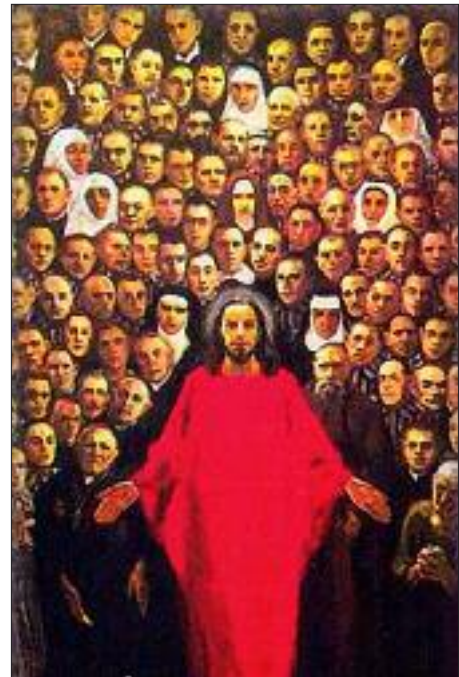
do Wyższego Seminarium Duchownego we Lwowie. 29 czerwca 1935 roku otrzymał w katedrze Lwowskiej święcenia kapłańskie z rąk abpa Bolesława Twardowskiego. Został wikarym i katechetą w Delatyniu. Po dwóch latach został przeniesiony do Kolegiaty w Stanisławowie. Na krótko przed wybuchem wojny, został na własną prośbę kapelanem wojskowym. Po agresji ZSRR na Polskę i okupacji Małopolski Wschodniej przez Armię Czerwoną, wrócił do Kolegiaty w Stanisławowie.

Pomagał i również organizował przerzuty oficerów

polskich na Węgry i do Rumunii. Zagrożony aresztowaniem przez NKWD, ukrył się w Seminarium Duchownym we Lwowie. W 1940 roku, przez „zieloną granicę”, dostał się do niemieckiej strefy okupacyjnej (Generalna Gubernia). Podczas przekraczania granicy demarkacyjnej sowiecko-niemieckiej, został zatrzymany przez patrol graniczny. Jednak dzięki pomocy niemieckiego oficera, który, jak się okazało był katolikiem, udało się zwolnić ks. Józefa. Po szczęśliwym zakończeniu tego zdarzenia ks. Przytocki zamieszkał w Krakowie u sióstr wizytek. Zaangażował się w działalność konspiracyjną, uczył też w gimnazjach i liceach. W 1942 roku został oddelegowany przez kard. Adama Stefana Sapiechę do pracy duszpasterskiej Polski Walczącej. Został mianowany zastępcą ks. gen. Piotra Niezgody i dziekanem Korpusu Armii Krajowej Okręgu Kraków. Za swą działalność został odznaczony Orderem Virtuti Militari. W 1945 roku został przeniesiony do Gdańska, jako administrator parafii Najświętszego Serca Jezusowego w Gdańsku-Wrzeszczu. Do 1948 roku odbudował zrujnowany kościół i zorganizował życie w parafii. W maju 1948 roku obronił doktorat na Uniwersytecie w Toruniu. W tym też roku został aresztowany przez funkcjonariuszy UB i skazany na 15 lat więzienia za działalność w zbrojnym podziemiu. Uwolniony w 1955 roku powrócił do Gdańska, początkowo do wrzeszczańskiej parafii, a od 1958 roku został proboszczem Bazyliki Mariackiej. To właśnie on rozpoczął starania o zwrot zagrabionych dzieł sztuki z tej świątyni. Ks. Zator Przytocki zmarł w 1978 roku i został pochowany w Bazylice Mariackiej.

Dziś to dzieło kontynuuje jego następca, ks. infułat Stanisław Bogdanowicz.

wybrał: Hubert Bartel
wg artykułu ks. Rafała Starkowicza
w Gościu Niedzielnym z 16.09.2012 r.;
wg broszury
„Błogosławieni Męczennicy Gdańscy”
oraz artykułu „Patron ulicy” z Gwiazdy Morza
z dn.29.09.2002 r.

Obraz polskich błogosławionych męczenników II wojny światowej beatyfikowanych podczas Podróży Apostolskiej Jana Pawła II do Polski w Warszawie 13 czerwca 1999 r.

Obelisk upamiętniający m.in. męczeństwo bł. s. Alicji Kotowskiej i jezuitów z Gdyni

Zdjęcie ze zbiorów Stowarzyszenia Rodzina Piaśnica

Jesienna pielgrzymka KSM „Semper Fidelis” do Sianowa

W sobotę, 26 października br. wspólnota braci Kościelnej Służby Mężczyzn „Semper Fidelis” z naszej parafii, w ramach wyjazdów integracyjnych, odwiedziła wraz z rodzinami sanktuarium Matki Boskiej Sianowskiej, Królowej Kaszub. Przed odsłoniętą cudowną figurą Matki Bożej, w modlitwie różańcowej, dziękowaliśmy Bogu za otrzymane łaski i prosiliśmy Maryję o wstawiennictwo u Jej Syna we wszystkich trudnych sprawach.

Zakończeniem pielgrzymki był obiad i krótka zabawa w zajeździe „Rajski Ogród”. Organizatorami pielgrzymki byli: ks. Proboszcz, ks. Bogdan Pulczyński - duchowy opiekun wspólnoty oraz Joachim Kreft - moderator. Miła atmosfera podczas całego wyjazdu zostanie w naszej wdzięcznej pamięci.

więcej zdjęć na stronie parafialnej oraz
www.ksmsemprefidelis.pl

XV ROCZNICA POWSTANIA CHÓRU PARAFIALNEGO – 21 XI

Z okazji 15. rocznicy powstania naszego chóru parafialnego, jego członkowie pod przewodnictwem ks. proboszcza Grzegorza Stolczyka i dyrygentki Anny Terech postanowili uczcić jubileusz krótkim wspólnym wyjazdem na wypoczynek.

Obchody rocznicowe rozpoczęto w przeddzień wyjazdu 21 listopada br. Mszą św. o godz. 18.00 w naszym kościele, podczas której odbyło się liturgiczne wspomnienie św. Cecylii – patronki muzyki kościelnej. Chór dziękował Panu Bogu za minione 15 lat pracy i prosił o siły oraz wytrwanie na dalsze lata.

Od 22 do 24 listopada chórzyci przebywali w Będargowie, gdzie zamieszkali w pensjonacie „Rajski ogród”. Był to dla nich czas odpoczynku, modlitwy, wspólnych rozmów i spacerów po okolicy. Odwiedzili też Sanktuarium Matki Boskiej Sianowskiej Królowej Kaszub w Sianowie, w którym odbyli krótkie nabożeństwo ze śpiewem przygotowanych pieśni i poznali, dzięki uprzejmości tamtejszego ks. proboszcza Eugeniusza Grzędzickiego, historię figurki Matki Boskiej Sianowskiej Królowej Kaszub. Natomiast w niedzielę 24 listopada uczestniczyli we Mszy św. w kościele pw. Św. Józefa w Pomieczynie, uświetniając ją wykonaniem następujących pieśni: „Modlitwa Brata Alberta”, „Modlitwa”, „Oto święte ciało Pana”, „Pieśń dziękczynna”, „Ave Maria” i „Alleluja” A. Mozarta. Po Mszy św. spotkali się z miejscowym ks. proboszczem Henrykiem Zielińskim, który udzielił im krótkiej informacji, dotyczącej historii kościoła w Pomieczynie. Wszystkich zachwyciła ta niewielka drewniana świątynia, a w niej piękne, również drewniane ołtarzyki i figury, wykonane przez miejscowych rzeźbiarzy ludowych.

Podczas pobytu w Będargowie znalazł się również czas na wspomnienia z minionych lat istnienia chóru. Tak więc chór powstał w październiku 1998 r. z inicjatywy pierwszego ks. proboszcza Eugeniusza Stelmacha. Okazją do powstania był przyjazd do Polski Ojca św. Jana Pawła II. Nasz chór śpiewał z zespolonym chórem na sopockim hipodromie podczas Mszy św. sprawowanej przez Ojca Św.

W obecnej chwili zespół liczy 37 osób, w poprzednich latach – 48. Doliczono się 35 osób, które z różnych powodów opuściły chór. Są wśród nich te, które już nie żyją (Kazimiera Landowska, Krystyna Grodziewicz i Jan Jankowiak), inne uległy poważnym chorobom, inne przeprowadziły się do dalszych miejscowości lub zrezygnowały ze śpiewu z tylko im znanych powodów.

Chór przez okres 15 lat śpiewał 296 razy. Za bytności poprzedniego dyrygenta Zbigniewa Biziuka nagrano 6 płyt, a dzięki ks. Proboszczowi chór nagrał 2 płyty z naszych uroczystości parafialnych.

Podsumowano też 3 lata współpracy z nową dyrygentką, magister Anną Terech. Zadowolenie ze wspólnej pracy jest obopólne. Chór się rozwija i ma coraz to nowe plany. Jednym z najważniejszych jest wyjazd na koncerty do Danii na zaproszenie chóru duńskiego, który przebywał w tym roku w Gdańsku i gościł również w naszej parafii.

Wszystkie osoby, które lubią spędzać czas na wspólnym śpiewie zapraszamy w szeregi naszego chóru parafialnego.

Autor: Sylwia Stankiewicz

Z wizytą w mieście prawdziwego św. Mikołaja

Komercjalizacja wszystkich niemal dziedzin naszego życia stała się na tyle duża i wszechobecna, że nie ominęła nawet sfery życia duchowego. Większość krajów świata już od początku listopada wpada w istny szal przedświątecznych zakupów, choć do świąt Bożego Narodzenia, a nawet samego Adwentu, jest jeszcze wtedy dość sporo czasu. Ton takiemu zachowaniu całych społeczności nadaje niewątpliwie Ameryka, która wylansowała zresztą współczesny model „świętego mikołaja”. Poczciwy, uśmiechnięty staruszek z bujną, białą brodą i sumiastymi wąsami, odziany w czerwony kubrak, spodnie i czapkę z białym pomponem pojawił się bowiem po raz pierwszy na reklamach słynnej na całym świecie Coca-Coli w 1931 r. Od tej pory dzięki temu ogromnemu koncernowi wszystkie dzieci (a nawet jeszcze pewnie niektórzy dorośli) na całym świecie kojarzą „świętego mikołaja” z dobrotliwym starcem, który przyjeżdża z prezentami saniami zaprzężonymi w renifery. Motyw reniferów spowodował zapewne, że za ojczyznę świętego mikołaja zaczęto uznawać Laponię, która leży w Finlandii i jest istotnie największym skupiskiem reniferów. Dzieci święcie wierzą, że to właśnie w tym kraju, w miejscowości Rovaniemi, znajduje się dom, w którym mieszka „święty mikołaj” i dlatego piszą tam do niego listy z prośbą o prezenty, jakie chciałyby otrzymać pod choinką. Całe stopy tych listów oraz liczne atrybuty tego ulubieńca dzieci można nawet zobaczyć w miejscowym muzeum „świętego mikołaja”.

Tymczasem prawdziwą ojczyzną legendarnego św. Mikołaja jest współczesna Turcja, gdyż to właśnie na jej terytorium leży starożytna Myra (obecnie miasto Demre), gdzie sprawował posługę biskupa ów prawdziwy św. Mikołaj, od którego zaczęła się cała współczesna historia z prezentami. Można by spytać, co też właściwie łączy dostojnego chrześcijańskiego biskupa z rozdawaniem prezentów. Ano całkiem wiele wydarzeń z jego życia. Wedle legendy Mikołaj (późniejszy święty) urodził się w Patras, w Grecji, ok. 270 r. Od młodości wyróżniał się nie tylko ogromną pobożnością, ale także miłosierdziem. Jako jedynak otrzymał

w spadku po bogatych rodzicach znaczny majątek, którym chętnie dzielił się z ubogimi. Mieszkańcy Myry wybrali go więc na swojego biskupa, a cuda, które czynił, przysparzały mu jeszcze większej chwały. Ocalał na przykład od śmierci trzech młodzieńców Myry skazanych przez cesarza Konstantyna I Wielkiego na karę śmierci za jakieś małe wykroczenie i dlatego też uważany jest dziś za patrona więźniów. Swoją modlitwą uratował innym razem rybaków w czasie gwałtownej burzy od niechybnego utonięcia, dzięki czemu również marynarze, rybacy i żeglarze czczą go jako swojego patrona, a kościoły pod jego wezwaniem znajdują się w wielu miastach portowych, m.in. w naszym Gdańsku.

Najbardziej słynnym wydarzeniem z czasów jego biskupiej posługi było jednak ułatwienie zamażpójścia trzem córkom zubożałego szlachcica, o czym wspomina nawet Dante w swoim eposie. Szlachcic nie mógł wydać swoich córek za mąż bez posagu. Postanowił więc sprzedać wszystkie swoje córki do domu publicznego, by w ten sposób uzyskać pieniądze. Gdy biskup dowiedział się o tym, chciał temu zapobiec i postanowił podrzucić każdej z kobiet po kolei dyskretnie worek ze złotymi monetami. Na ogół czynił to przez okno - nocą, gdy wszyscy spali. Kiedy jednak pewnego dnia zastał okno zamknięte, wszedł na komin, by tamtędy wrzucić tak potrzebne im pieniądze. Wpadły one do pończoch i trzewiczków, które córki szlachcica suszyły przy kominku. I tak do dziś utrzymuje się ów zwyczaj składania podarunków w formie niespodzianki, choć obecnie jest on często łączony właśnie z postacią „świętego mikołaja” ze wspomnianej wcześniej reklamy Coca-Coli. W krajach, gdzie w powszechnym użyciu były niegdyś kominki, nadal wystawia się przy nich buciki lub skarpety na prezenty. Tam, gdzie kominków nie używano, „święty mikołaj” kładzie prezenty na ogół pod poduszkę śpiącego dziecka.

Św. Mikołaj zmarł 6 grudnia 343 r. Jego ciało, które zaczęło po śmierci wydzielać leczniczą mirrę, pochowano w Myrze Licyjskiej. Gdy Myrę opanowali Arabowie, kupcom włoskim udało się wykraść relikwie św. Mikołaja i

Ruiny kościoła, w którym św. Mikołaj był biskupem (obecnie muzeum)

Fresk przedstawiający św. Mikołaja na ruinach kościoła wybudowanego w XIX w. nad pierwotną świątynią z IV w.

przewieźć je w 1087 r. do Bari w południowych Włoszech, gdzie znajdują się do dnia dzisiejszego w specjalnie zbudowanej ku jego czci świątyni.

Mieszkańcy Myry nie zapomnieli jednak o swoim biskupie i nadal czczą jego pamięć. Już przy samym wjeździe do miasta widać napis: „Myra – miasto św. Mikołaja”. Na centralnym placu stoi ogromny pomnik przedstawiający św. Mikołaja z dziećmi, które otaczał szczególną opieką dając im często drobne upominki. Wszędzie można się tam natknąć na rosyjskie napisy i liczne grupy Rosjan, czemu jednak nie należy się dziwić, ponieważ św. Mikołaj jest m.in. patronem Rusi, a sama Myra popularnym miejscem prawosławnych pielgrzymek.

Tekst i zdjęcia: Ewa Wojaczek

Pomnik biskupa Mikołaja w Myrze

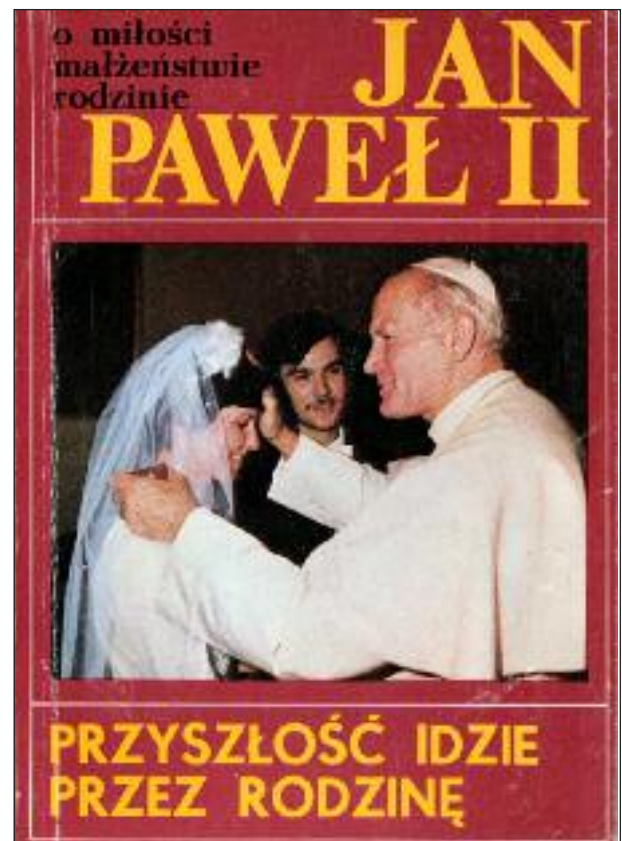
Indeks

Indeks katechezy parafialnej jest, według mnie, dobrze skonstruowany. Prowadzi od bardziej ogólnych tematów, do tych skupiających się ściśle na małżeństwie i wydaje mi się, że może być dobrym źródłem inspiracji do tzw. przygotowania bliższego do tego sakramentu. Jest jednak oczywiście tylko skrótem myśli, które powinny być dokładnie omówione na spotkaniach.

Jedynym pytaniem, które sobie stawiam w związku z tą sprawą, to czy potrzebna jest katecheza parafialna prezentująca takie zagadnienia, jeżeli mamy zajęcia z religii w szkole, które w trzeciej klasie obejmują dokładnie ten sam program – przygotowanie do małżeństwa. Z drugiej strony – spotkania i rozmowy inspirowane treściami z indeksu katechezy parafialnej – mogłyby być korzystne dla młodzieży, którą chodzenie na religię w szkole z różnych powodów zniechęca.

Do moich spostrzeżeń dotyczących indeksu dodam to, że mogłyby posłużyć on jako forma zeszytu z notatkami z katechez. Podobają mi się również słowa Ojca Świętego Jana Pawła II z Adhortacji *Familiaris consortio* (66) umieszczone jako wstęp do tego indeksu, w których zachęcał do odpowiedniego i szczegółowego przygotowania do sakramentu małżeństwa.

Katarzyna Marczak, maturzystka

Dodaj Chrystusa

„Dodaj Chrystusa” – z takim wezwaniem Ojciec Święty Franciszek zwrócił się do młodzieży zgromadzonej na plaży Copacabana w Rio de Janeiro podczas XXVIII. Światowego Dnia Młodzieży. Rozpoczynając homilię, Ojciec Święty przywołał słowa, jakie towarzyszyły peregrynacji Krzyża Światowego Dnia Młodzieży po brazylijskiej ziemi: „dodaj wiary”, „dodaj nadziei”, „dodaj miłości”. Jakie znaczenie dla człowieka mają te słowa? „Dodaj wiary – a życie będzie miało busołą wskazującą kierunek, dodaj nadziei – a twój horyzont będzie pełen światła, dodaj miłości – a spotkasz wielu przyjaciół, którzy idą wraz z tobą. A kto może dać nam to wszystko?” – pytał Ojciec Święty. „W Ewangelii znajdziemy odpowiedź: Chrystus. Dlatego mówię wam, każdemu z was: dodaj Chrystusa do swojego życia, a znajdziesz przyjaciela, któremu zawsze możesz ufać; dodaj Chrystusa, a zobaczysz, że rosną skrzydła nadziei; dodaj Chrystusa, a twoje życie będzie pełne Jego miłości”. Ojciec Święty mówił dalej: „Wszyscy mamy często pokusę, aby stawiać siebie w centrum, aby sądzić, że jesteśmy osią świata, aby wierzyć, że my sami budujemy swoje życie, że będzie ono szczęśliwe, jeżeli będziemy posiadali rzeczy, mieli pieniądze czy władzę. Ale wszyscy wiemy, że tak nie jest! Młodzież musi być mocna, karmić się swoją wiarą a nie napełniać się innymi rzeczami! Dodaj Chrystusa do swojego życia, w Nim złóż swoją ufność, a nigdy się nie zawiedziesz (...) wiara w naszym życiu dokonuje rewolucji, którą moglibyśmy nazwać kopernikańską: usuwa nas z centrum i umieszcza w centrum Boga. Wiara zanurza nas w Jego miłości, która daje nam bezpieczeństwo, siłę i nadzieję”.

„Idźcie (...) i nauczajcie wszystkie narody” (Mt 28, 19). Te słowa Jezusa Ojciec Święty skierował do młodych podczas Mszy świętej na zakończenie Światowego Dnia Młodzieży. Jest to wezwanie, aby być uczniem Chrystusa pełniącym misję. „Idźcie, bez obawy, aby służyć” – mówił Ojciec Święty.

Idźcie. „Dzielenie się doświadczeniem wiary, dawanie świadectwa wiary, głoszenie Ewangelii jest poleceniem, które Pan daje całemu Kościołowi, a także tobie. Jest to nakaz, który nie wynika jednak z woli panowania czy z woli władzy, ale z siły miłości (...)”. Gdzie nas posyła Jezus? Posyła nas do wszystkich. Ewangelia jest dla wszystkich, a nie dla niektórych”.

Bez obawy. „Kiedy idziemy głosić Chrystusa, On sam idzie przed nami i nas prowadzi. Wysyłając swoich uczniów na misję obiecał: «Ja jestem z wami przez wszystkie dni» (Mt 28, 20). Prawda ta dotyczy także nas! Jezus nigdy nikogo nie zostawia samym! Zawsze nam towarzyszy”.

Aby służyć. Ojciec Święty wskazał na Jezusa jako na Tego, którego życie jest życiem dla innych. Jest życiem posługi. Święty Paweł, aby głosić Jezusa, stał się „sługą wszystkich”. Ewangelizacja jest dawaniem osobiście świadectwa o miłości Boga, jest przewyciężaniem naszych egoizmów, jest służeniem (...)”.

Na zakończenie homilii Ojciec Święty dwukrotnie powtórzył: „Idźcie, bez obawy, aby służyć. Idźcie, bez obawy, aby służyć” i kontynuował: „(...) ten, kto ewangelizuje,

Logo na XXVIII Światowy Dzień Młodzieży w Rio de Janeiro

jest ewangelizowany, kto przekazuje radość wiary, otrzymuje więcej radości. (...) Niesienie Ewangelii jest niesieniem mocy Boga, aby wykorzeniać i niszczyć zło i przemoc, aby burzyć i obalać bariery egoizmu, nietolerancji i nienawiści, aby budować nowy świat”.

Na spotkaniu z młodzieżą argentyńską Ojciec Święty zwrócił uwagę na skutki, jakie przynosi obecnie światowa cywilizacja. Powstał kult boga-pieniądza, powstała filozofia i praktyka wykluczania dwóch biegunów życia: ludzi starszych i młodzieży. Ludzi starszych, bo nie pozwala się im mówić i działać. Ojciec Święty nazywa to eutanazją kulturową. Ludzi młodych, bo „pokolenie to nie mając pracy, nie doświadczyło godności zdobytej przez pracę”. Można do tego dodać, że problem ten ma ponadregionalny charakter, dotyczy on również europejskich warunków.

Jednym z najważniejszych elementów Światowego Dnia Młodzieży było nabożeństwo Drogi Krzyżowej. Rozważaniem Męki Pańskiej towarzyszył krzyż, który na zakończenie Roku Świętego Odkupienia błogosławiony Jan Paweł II powierzył młodym (22 kwietnia 1984 roku). Od tej pory krzyż pielgrzymuje po kraju, który organizuje Światowy Dzień Młodzieży. Zwracając się do młodzieży Ojciec Święty powiedział: „Drodzy bracia, nikt nie może dotknąć krzyża Jezusa, nie pozostawiając na nim czegoś z siebie i nie biorąc czegoś z krzyża Jezusa do swojego życia. Chciałbym, aby w waszych sercach (...) zabrzmiały trzy pytania: Co pozostawiliście na krzyżu wy, młodzi Brazylijczycy w ciągu tych dwóch lat, podczas których przemierzał on wasz ogromny kraj? A co pozostawił krzyż Jezusa w każdym z was? I wreszcie, czego uczy ten krzyż wasze życie?” Pytania te dla polskiej młodzieży są wyprzedzające, ponieważ, jak zapowiedział Ojciec Święty, w 2016 roku Światowy Dzień Młodzieży odbędzie się w Polsce.

W Mszy świętej kończącej XXVIII. Światowy Dzień Młodzieży uczestniczyło ponad 3 miliony młodych ludzi z całego świata. Mszę św. koncelebrowało kilkuset przedstawicieli episkopatów oraz tysiące księży. Polskę reprezentowali biskupi z metropolitą krakowskim kard. Stanisławem Dziwiszem i metropolitą warszawskim kard. Kazimierzem Nyczem na czele. Odpowiedzialnym z ramienia Stolicy Apostolskiej za organizację spotkania młodzieży był przewodniczący Papieskiej Rady ds. Świeckich polski kardynał Stanisław Ryłko.

Stanisław Mazurek

na podstawie L' OBSERVATORE ROMANO nr 8-9 2013

Konsultacje: ks. Tadeusz Polak

Wspólnota Lux Cordis zaprasza młodzież i studentów

do ciekawego spędzania czasu w gronie rówieśników

Opiekunem młodzieży jest ks. Marcin Mianowski. Spotkania odbywają się:

w niedziele: godz. 9.30 - Msza święta w kościele

w piątki: godz. 19.15 - modlitwa, spotkania tematyczne oraz integracyjne w salce na plebanii

Opiekunem studentów jest ks. Mateusz Lewicki. Spotkania odbywają się:

w niedziele: godz. 20.00 - Msza święta w kościele

ok. godz. 21.00 - modlitwa, spotkania tematyczne oraz integracyjne w salce na plebanii

we wtorek: godz. 19.00 - Msza Święta (kaplica u sióstr betanek lub na plebanii)

ok. godz. 19.30 - modlitwa, spotkania tematyczne oraz integracyjne w salce na plebanii

Zapraszamy również na wiele ciekawych akcji w ciągu tygodnia m.in.: na pielgrzymki, dni skupienia, wspólne wyjazdy. Na parafialnej stronie internetowej znajdziesz bieżące informacje w zakładkach: Duszpasterstwo Młodzieży Lux Cordis i Duszpasterstwo Akademickie Lux Cordis.

Przyjdź i zobacz, że Kościół to prawdziwa Wspólnota!

POŚWIĘCENIE TORNISTRÓW – 8 IX

RÓŻANIEC – KONKURS DLA DZIECI – 27 X

10-lecie Eucharystycznego Ruchu Młodych

Eucharystyczny Ruch Młodych działa przy naszej parafii od 10 lat! Mamy więc mały Jubileusz. Ostatnio przeżyaliśmy podniosłą Uroczystość – podczas niedzielnej Mszy św. zostali przyjęci nowi kandydaci i członkowie do tej naszej Wspólnoty. Otrzymali oni żółte chusty i odznaki, a najstarsi wraz z animatorami odnowili swoje przyrzeczenia wierności Jezusowi Eucharystycznemu.

Braliśmy też udział w Archidiecezjalnym Dniu Wspólnoty ERM-u w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Gdańsku pod hasłem: „Być solą ziemi”. Umocniliśmy swoją wiarę poprzez modlitwę, ale nie zabrakło też wspólnej zabawy w postaci gry terenowej.

Współpracując z Teatrem Dziecięcym, przygotowaliśmy Apel Papieski „Jan Paweł II – Papież dialogu”. Pragnęliśmy w ten sposób pokazać, z jakim szacunkiem nasz Ojciec św. odnosił się do każdego rozmówcy. Naszymi widza-

mi byli parafianie z dziećmi oraz społeczność Szkoły Podstawowej Nr 80.

Dziękowaliśmy również za naszych kapłanów w modlitwie różańcowej. Mieliśmy sposobność być razem z innymi dziećmi i młodymi w kinie na pięknym i wzruszającym filmie o Eucharystii pt. „Największy z cudów”.

Na początku czerwca mają się odbyć Ogólnopolskie Dni Wspólnoty ERM w Łodzi. Już teraz duchowo przygotowujemy się do tego ważnego wydarzenia poprzez wykonywanie Tarczy Wierności Jezusowi!

Wszystkich tych, którzy chcą być blisko Pana Jezusa, ciekawie spędzić czas i zdobywać sprawności serdecznie zapraszamy na spotkania do salki parafialnej w każdą środę o godzinie 16.30.

Oczekujący ERM-ci i s. Bernarda

„HOLY WINS” – ŚWIĘTY ZWYCIĘŻA – 31 X

ZESPÓŁ „AUREA DICTA” – NIEDZIELNA MODLITWA

ZABAWA ANDRZEJKOWA – 16 XI

TURNIEJ TENISA STOŁOWEGO – 16 XI

ADWENTOWY WIECZÓR CHWAŁY – 15 XII

MINISTRANCI NA CMENTARZU NA ZASPIE - 9 XI

PIELGRZYMKA LSO - 23 XI

UROCZYSTOŚĆ CHRYSYTA KRÓLA - 24 XI

PROMOCJA MINISTRANTÓW – 24 XI

Uroczystości w świątyni

Spotkanie w salce na plebanii

D.A. – ROZPOCZĘCIE ROKU AKADEMICKIEGO

D.A. – SPOTKANIE Z KS. DR. JANEM UCHWATEM – 12 XI

Moment oderwania od hałasu i bieganiny współczesnego świata. Włączając się czynnie w życie siostr benedyktynek mogliśmy nie tylko umocnić się w modlitwie, ale też zregenerować siły fizyczne. Naszą przygodę zaczęliśmy w piątkowy wieczór od kolacji, modlitwy różańcowej i kompletu na zakończenie dnia. W sobotę wstaliśmy skoro świt, by wspólnie z Siostrami rozpocząć dzień porannymi modlitwami i Mszą świętą. Następnie pyszne śniadanie, po którym przyszedł czas na pracę. Pomagaliśmy w sprzątaniu klasztorne-

go krużganku, kaplicy i pomieszczeń dla gości. Po pracy znowu chwila na modlitwę i skupienie. Nie zapomnieliśmy o modlitwie za zmarłych na cmentarzu w Żarnowcu, a w drodze powrotnej zatrzymaliśmy się nad mogiłą bł. s. Alicji Kotowskiej w Piaśnicy. Z żalem i jednocześnie ogromną radością w sercach pożegnaliśmy Mniszki Benedyktynki, obiecując pamięć i powtórne spotkanie.

Agnieszka Wilszewska

19 października 2013 roku Duszpasterstwo Akademickie „Lux Cordis” odbyło pielgrzymkę do Częstochowy. Jak wiadomo Jasna Góra jest jednym z ważniejszych miejsc kultu maryjnego i od setek lat, najważniejszym centrum pielgrzymkowym w Polsce. Każdy z nas przybył tu ze swoimi intencjami, aby złożyć je u stóp Matki Boskiej Częstochowskiej. Celem naszej wyprawy była również modlitwa i prosba o błogosławieństwo i potrzebne łaski dla naszego Duszpasterstwa.

Na miejscu byliśmy już około godziny 7.00. Miasto spowijała gęsta mgła, dlatego też nie od razu mogliśmy dostrzec piękno Sanktuarium. Zaraz po przekroczeniu murów świątyni udaliśmy się do Kaplicy Matki Boskiej, aby tam oddać jej pokłon. Po zjedzeniu śniadania w Domu Pielgrzyma, mieliśmy okazję skorzystać z Sakramentu Pokuty i Pojednania, aby następnie z czystym sercem przystąpić do Mszy Świętej o godzinie 9.30.

Po Mszy św. uklękliśmy tuż przed Cudownym Obrazem i odmówiliśmy dziesiątkę Różańca Świętego, co było niesamowitym przeżyciem duchowym. Nie każdego bowiem może spotkać taki zaszczyt. Następnym ważnym momentem naszej Pielgrzymki była Droga Krzyżowa, która odbyła się na jasnogórskich Wałach. Rozważania poszczególnych stacji pozostaną na długo w pamięci i z pewnością

staną się pewnego rodzaju drogowskazami, pozwalającymi zbliżyć się nam do Pana Jezusa.

Odwiedziliśmy także cudowne źródło przy kościele św. Barbary i zwiedziliśmy Częstochowę. Po zjedzeniu obiadu udaliśmy się do parku, żeby tam rozważyć tajemnice radosne Różańca świętego. Mimo tak niskiej temperatury powietrza, w naszych sercach panowało ogromne ciepło z radości spotkania z Matką Boską.

Pod koniec naszego pielgrzymowania był również czas na osobistą modlitwę, refleksję: czy to w kaplicy Adoracji Najświętszego Sakramentu, czy w innym miejscu klasztoru. Przed wyruszeniem w drogę powrotną przy kubku ciepłej herbaty w Domu Pielgrzyma, integrowaliśmy się poprzez różnego rodzaju gry i zabawy.

Spotkanie z Matką Boską Częstochowską jest niezapomnianym doświadczeniem zarówno dla osób będących tam po raz pierwszy jak i tych, którzy byli tam już kilkakrotnie. Spędzając tu kilka godzin można zapomnieć o wszystkim, wyciszyć się, pomodlić, oddać całego siebie i swoich bliskich w opiekę Matki. Potrzeba nam w naszym codziennym zabieganiu czasu pustyni, czasu zatrzymania, czasu tylko dla Boga.

Sylvia Płotka i Klaudia Baranowska

MŁODZIEŻ NA WYSPIE SOBIESZEWSKIEJ – 23 XI

LUCERNARIA, DEKORACJE ŚWIĄTECZNE I RORATY

Intencje do św. Brata Alberta

PROŚBY DO ŚW. BRATA ALBERTA

- Ukochany św. Bracie Albercie, z pokorą proszę o łaski, zdrowie, pomoc i ratunek dla Anny, Joasi, Piotra i Adama – Joasia.
- Ukochany św. Bracie Albercie, z pokorą proszę wypełnienie woli Bożej w życiu Asi, uzdrowienie jej oczu i wyjazd do Medjugorje.
- Ukochany św. Bracie Albercie, z pokorą proszę o Boże błogosławieństwo, wiarę, miłość, pokój, zdrowie, radość i pomoc pieniężną dla Anny, Piotra, Asi i Adama.
- Kochany nasz Bracie Albercie, prosimy za wszystkich wykonawców naszej Drogi Krzyżowej.
- Św. Bracie Albercie, proszę o pomoc w bardzo trudnej sprawie dla Agnieszki i Łukasza oraz potrzebne łaski dla całej Rodziny.
- Ukochany św. Bracie Albercie, wstawiaj się za naszą Parafią u Boga, proszę o dary Ducha Świętego dla naszych Kapłanów i Sióstr Betanek, o zdrowie dla chorych, pracę dla bezrobotnych. Miej w opiece dzieci i naszą młodzież, przyprowadź do Kościoła tych, co się zagubili. Wyprasza nam miłość, mądrość, odwagę w pełnieniu Bożej woli.
- Kochany św. Bracie Albercie, proszę o przemianę naszego życia. Naucz nas dobrem zło zwyciężać. Proszę o wstawiennictwo Twoje u Jezusa dla wszystkich dobrych ludzi, którzy przychodzą mi z pomocą, by nie zabrakło ich w moim życiu.
- Święty i kochany Bracie Albercie, za Twoim wstawiennictwem proszę o łaski Boże dla Anity i Marcina, którzy troszczą się o biednych.
- Ukochany św. Bracie Albercie, proszę o pomoc w bardzo trudnej, beznadziejnej sprawie.
- Ukochany św. Bracie Albercie, z pokorą proszę o zdrowie, wiarę, nadzieję i uzdrowienie chorej ręki i oczu Anny – z wiarą Asia.
- Święty Bracie Albercie, uprosz nam łaskę zdrowia z ciężkiej choroby dla Ojca Zdzisława oraz dla chorych: Tadeusza, Wojciecha, Henryki, dla żony Janiny, córki Anny i Józefa – prosi Rodzina.
- Święty, kochany Bracie Albercie, Trójjedynemu Bogu oddawaj wszystkie moje sprawy i moich bliskich. Proszę Cię o błogosławieństwo dla nas.
- Kochany Bracie Albercie, proszę wstawiaj się u Boga i prosz Go gorąco o błogosławieństwo, miłość w rodzinie i wokół nas – wdzięczna za otrzymane łaski parafianka.
- Drogi Bracie Albercie, polecam Ci sprawę Bogu wiadomą. Błagam pokornie o modlitwę wstawienniczą, o wyjście z biedy. Proszę także o załatwienie renty, która mi się należy – Barbara.
- Święty Bracie Albercie, proszę Cię o pomoc w rozeznaniu drogi powołania, szukania woli Bożej i przyjęcia jej z pokorą.
- Ukochany Bracie Albercie, Święty nasz Orędowniku, prosz Jezusa o pełnię łask dla Pań i Panów sprząających nasz kościół.
- Święty Bracie Albercie, proszę wypros u Jezusa pełnię Bożych darów dla mojego Brata Hieronima i całej mojej Rodziny.
- Święty Bracie Albercie, polecamy Ci młodych ludzi z naszej Parafii i prosimy o nowe powołania do kapłaństwa i życia zakonnego.
- Ukochany św. Bracie Albercie, z pokorą proszę o przemianę życia, powrót do Boga i uzdrowienie chorej nogi Adama – z wiarą Asia.
- Ukochany św. Bracie Albercie, z pokorą proszę o przemianę życia, żywą wiarę i zdrowie dla Piotra – z wiarą Asia.
- Święty Bracie Albercie, proszę o zdrowie dla Pana Edwarda. Święty Bracie Albercie, wstawiaj się za nami.
- Kochany św. Bracie Albercie, opiekuj się moimi bliskimi. Polecam Ci wszystkie sprawy mojej rodziny. Zawierzam Ci moją córkę i wszystkie trudne sprawy. Uwolnij ją z nałogów.
- Ukochany św. Bracie Albercie, otocz opieką podróżujących, by szczęśliwie dotarli do celu swojej podróży.
- Święty Bracie Albercie, powierzamy Ci naszego parafianina Księdza diakona Stanisława Pamulę, który w czwartek dn. 5 grudnia br. przyjmie w Katedrze św. Columba w Oban w Szkocji święcenia kapłańskie. Wyjednaj Mu potrzebne łaski, dary Ducha Świętego i umocnienie na drodze powołania.
- Święty Bracie Albercie, proszę o uzdrowienie wewnętrzne dla mnie i moich bliskich.
- Święty Bracie Albercie, proszę za Twoim wstawiennictwem o potrzebne łaski, opiekę Matki Bożej na każdy dzień i łaskę wytrwania w powołaniu dla Księdza Stanisława Pamulę.
- Święty Bracie Albercie, proszę o wstawiennictwo w intencji rozwiązania moich problemów finansowych, błogosławieństwo, dobrą pracę z Bożymi ludźmi i o miłość.

- Święty Bracie Albercie, proszę Cię o zdrowie dla całej mojej Rodziny, wyprasza u Boga łaskę i błogosławieństwo w trudnych i radosnych chwilach. Wspieraj moje dzieci w nauce, zsyłaj na nie światło Ducha Świętego, aby były mądre i mocne wiarą.

- Ukochany św. Bracie Albercie, opiekuj się naszą Parafią, proszę za naszego Księdza i Proboszcza.

- Święty Bracie Albercie, opiekuj się naszą Parafią, błogosław naszemu Księdzu Proboszczowi i naszym kapłanom. Wypros dla nas wszystkich umocnienie w wierze, nadziei i miłości. Wspieraj nas swoją modlitwą.

- Patronie naszej parafii, Kochany św. Bracie Albercie, proszę Cię o błogosławieństwo, przebaczenie i pojednanie w mojej rodzinie.
- Tobie się polecam w wiadomej sprawie. Nasz pośrednik u Boga, proszę Cię wstaw się za mną u Pana Jezusa Chrystusa.
- Ukochany św. Bracie Albercie, Wielki Orędowniku przed Panem Jezusem, pomóż mi w pewnej sprawie Tobie wiadomej.
- Święty Bracie Albercie, nasz Patronie, Tobie się powierzam i z całego serca ufam w Twoje wstawiennictwo. Z całego serca z pokorą proszę mnie w opiece moją Rodzinę. Proszę o zdrowie i potrzebne łaski dla dzieci i wnuków – Twoja oddana czcicielka.

PODZIĘKOWANIA

- Kochany Bracie Albercie, za Twoim wstawiennictwem przychodzi natchmiastowa pomoc. Dziękuję. Twoja czcicielka.
- Kochany Bracie Albercie, dziękuję za wszelkie łaski, które nam wypraszasz. Dziękuję za podróże i za poprawę zdrowia, o które dalej proszę.
- Święty Bracie Albercie, dziękuję za otrzymaną pomoc i dobrych ludzi, którzy przychodzą mi z pomocą szczególnie za osobę Marcina, na którego zawsze mogę liczyć.
- Kochany Bracie Albercie, dziękuję z całego serca za łaski, które mam wyprosiłeś. Szczególnie za poprawę mojego zdrowia.
- Święty Bracie Albercie, dziękuję z całego serca za łaski, które nam wypraszasz: dary Ducha Świętego i potrzebną pomoc w przystąpieniu do Sakramentu Pokuty, za opiekę i poprawę mojego zdrowia. Patronie nasz Święty, dziękuję i proszę wstawiaj się za nami.
- Święty Bracie Albercie, dziękuję Panu Bogu za otrzymane łaski przez Twoje wstawiennictwo w każdej potrzebie. Nigdy się na Tobie nie zawiodłam. Dziękuję – Twoja czcicielka.
- Kochany Bracie Albercie, Dziękuję za dobrodziejów, za czas przeżytych rekolekcji, za każdą łaskę.
- Ukochany św. Bracie Albercie, dziękuję za każdy dzień mojego życia i bliskich. Wszystko Ci zawierzam i proszę o dalsze łaski i błogosławieństwo Boże w rodzinie.

PROŚBY DO ŚW. BRATA ALBERTA – za zmarłych

- Święty Bracie Albercie, prosz Boga Ojca o łaskę życia wiecznego dla zmarłych z rodziny, kapłanów, osób konsekrowanych i dobroczyńców naszej parafii.
- Święty Bracie Albercie, prosz Boga o zbawienie wieczne dla wszystkich zmarłych z rodziny.

opracowała: siostra Lidia

Logogryf wiązany

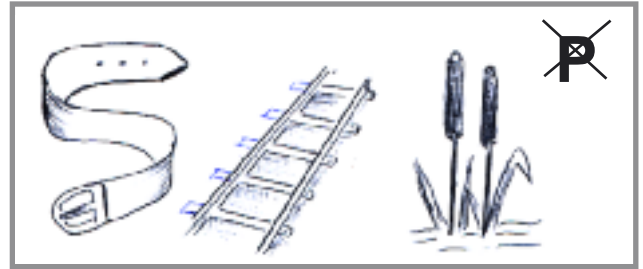
Do każdego poziomego rzędu należy wpisać po dwa wyrazy (jak to pokazują strzałki), obydwa sześcioliterowe, przy czym dwie litery w zaznaczonych polach są wspólne dla obu wyrazów.

Te wspólne litery, czytane rzędami z góry na dół utworzą jednowyrazowe rozwiązanie.

1						2					
3						4					
5						6					
7						8					
9						10					

- 1) mebel domowy.
- 2) u chrześcijan: Wielkanoc.
- 3) lokalna uroczystość kościelna z okazji święta patrona danego kościoła.
- 4) ozdobne ławy w prezbiterium kościoła.
- 5) wykładowca języka obcego na wyższej uczelni.
- 6) największy instrument muzyczny.
- 7) utwór muzyczny oparty na motywach kościelnych lub wielogłosowy śpiew kościelny (ułoż z wyrażenia ŁACH RO).
- 8) śliwa wiśniowa, cierniste drzewo lub krzew (Kaukaz, Krym, Azja) uprawiany dla owoców (ułoż z wyrażenia CŁA AZY).
- 9) kalotka; okrągła czapeczka dostojników kościelnych.
- 10) ksiądz, duchowny.

Rebus

Rebus jednowyrazowy, o początkowej literze: P.

Krzyżóweczka

1		2		3
		6	2	
4				8
4		1		
				5
5		3		
7				

Poziomo:

- 1) zjazd biskupów.
- 4) część dworca kolejowego.
- 5) czołowi zawodnicy danej dyscypliny sportu.

Pionowo:

- 11) popularny ptak.
- 2) nacja.
- 3) państwo europejskie.

Litery dodatkowo ponumerowane od 1 do 8 utworzą rozwiązanie.

Zagadka – kalambur

Zatyczka z szynami – walczy z bykami.

Autorem wszystkich zadań jest „Baryt”.

Rozwiązanie rebusu, logogryfu wiazanego albo krzyżóweczki z numeru 58 Głosu Brata prosimy składać w kiosku parafialnym lub wrzucić do skrzynki na drzwiach wejściowych do plebanii, w terminie jednego miesiąca od ukazania się tego numeru. Za rozwiązanie zadań czeka nagroda.

ROZWIĄZANIA z nr 57 Głosu Brata

Logogryf wiązany – hasło: MATEMATYCZKA

(renoma, małże, karate, teatr, plazma, masaż, szorty, tytoń, gorycz, czako, poręka, kafel).

Krzyżóweczka – hasło: ROGALIK

Poziomo: ornat, ikona, gleba. Pionowo: omieg, Niobe, trawa.

Rebus – hasło: MAKOWIEC (mak owiec).

Zagadka – kalambur: Turkawka (tur - kawka).

Prawidłowe rozwiązanie nadesłały:

Inge Czarniak, Stanisława Tułowska i Kazimiera Korzeniewska, która otrzymuje nagrodę. serdecznie gratulujemy!

WIADOMOŚCI PARAFIALNE

WŁĄCZENI DO WSPÓLNOTY PRZEZ CHRZEST ŚWIĘTY:

Michał Majewski	13.10.2013 r.
Jakub Kamil Binerowski	13.10.2013 r.
Alicja Anna Czerniewska	13.10.2013 r.
Jakub Zieliński	27.10.2013 r.
Liliana Ewa Scholla	27.10.2013 r.
Marta Kurowska	10.11.2013 r.
Adam Skamielski	23.11.2013 r.
Lena Karolina Kaczmarek	8.12.2013 r.
Aleksandra Sulewska	8.12.2013 r.

POWOŁANI DO WIECZNOŚCI:

Ś.p. Mieczysław Lange, lat 75, zm. 24.09.2013 r.
 Ś.p. Halina Pachnik, lat 70, zm. 29.09.2013 r.
 Ś.p. Sabina Jakubiak, lat 80, zm. 29.09.2013 r.
 Ś.p. Jan Bojańczyk, lat 79, zm. 4.10.2013 r.
 Ś.p. Tadeusz Juda, lat 86, zm. 8.10.2013 r.
 Ś.p. Gertruda Rocznik, lat 80, zm. 13.10.2013 r.
 Ś.p. Maria Banachowska, lat 81, zm. 23.10.2013 r.
 Ś.p. Tadeusz Kojkoł, lat 74, zm. 1.11.2013 r.
 Ś.p. Celina Marczak, lat 85, zm. 2.11.2013 r.
 Ś.p. Zofia Jadwiga Słomińska, lat 68, zm. 6.11.2013 r.
 Ś.p. Maria Buławska, lat 63, zm. 14.11.2013 r.
 Ś.p. Salomea Katulska, lat 73, zm. 24.11.2013 r.
 Ś.p. Cezary Niemcewicz, lat 50, zm. 26.11.2013 r.
 Ś.p. Jan Szostek, lat 63, zm. 27.11.2013 r.
 Ś.p. Czesław Dudek, lat 68, zm. 29.11.2013 r.
 Ś.p. Anna Przestrzelska, lat 78, zm. 29.11.2013 r.
 Ś.p. Zbigniew Cukierski, lat 58, zm. 2.12.2013 r.
 Ś.p. Błażej Sadkowski, lat 63, zm. 9.12.2013 r.
 Ś.p. Edward Ożarowski, lat 75, zm. 10.12.2013 r.
 Ś.p. Andrzej Pomiecznyński, lat 66, zm. 12.12.2013 r.
 Ś.p. Mirosława Rejniak, lat 63, zm. 13.12.2013 r.

Niech odpoczywają w pokoju wiecznym. Amen.

PRZYJĘLI SAKRAMENT MAŁŻEŃSTWA:

Arkadiusz Łukasz Paluszyński i Agnieszka Anna Kukowska
 26.10.2013 r.

JUBILEUSZE 50. ROCZNICY MAŁŻEŃSTWA obchodzili:

Krystyna i Waldemar Kołodziejczak 19 października 2013 r.
 Weronika i Edmund Megger 20 października 2013 r.
 Renata i Tadeusz Stasiak 10 listopada 2013 r.
 Bogumiła i Bolesław Maliszewski 24 listopada 2013 r.

Jubileusz 25-lecia Sakramentu Małżeństwa:
 Grażyna i Włodzimierz Wichman 29 października 2013 r.

„Głos Brata” – pismo wydawane przez parafię pod wezwaniem św. Brata Alberta, adres: 80-395 Gdańsk, ul. Olsztyńska 2, tel. 058 556 42 40, e-mail: albert@diecezja.gda.pl, www.bratalbert.com.pl

Opiekun redakcji – ks. Tadeusz Polak. Redaguje zespół. Redakcja zastrzega sobie prawo do redagowania i skracania nadesłanych tekstów. Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Listy do redakcji prosimy składać w punkcie sprzedaży prasy katolickiej przy kościele lub w kancelarii parafialnej. Opracowanie graficzne, skład i przygotowanie do druku: Teresa Sowińska. Korekta tekstu: Anna Jaškowiak. Informacje parafialne: Marcin Smoszna. Zdjęcia: Mirosław Jaškowiak, Ryszard Magulski, ks. Mateusz, ks. Bogdan, ks. Grzegorz, ks. Tadeusz, młodzież i z archiwum parafii. Okładka i ilustracje: Andrzej Sowiński.

MISJE

Pocztówka z Misji w Zambii

Szczęść Boże :)

Na początku z serca dziękujemy za każdą modlitwę w naszej intencji. Czujemy jej moc każdego dnia. Jest jak ładowarka do akumulatorów. Bardzo często z niej korzystamy. Wspinała jest to, że działa nawet wtedy, gdy prąd wysiada w całym City of Hope.

Nie wiemy, czy zdajecie sobie z tego sprawę, ale każdego dnia na różańcu ma miejsce nasze spotkanie. To właśnie modlitwa jest tą chwilą, gdy nasze serca są bardzo blisko siebie. Ofiarowujemy wtedy wszystkie Wasze radości, troski i prośby naszemu Kochanemu Tacie, który jest zarówno w Niebie jak i również bardzo blisko każdego z nas, w naszym Bracie i Siostrze.

Od miesiąca jesteśmy tutaj dwie. Jest to dla nas wielka łaska i radość, gdyż nasza przyjaźń trwa już ponad 7 lat. Nie dość, że Pan Bóg wlał w nas to samo pragnienie, to w dodatku wysłał nas w to samo miejsce.

Każdy dzień na misji jest dla nas wielką niespodzianką. Pomimo planu, który tutaj obowiązuje, Pan Bóg za-

skakuje nas czymś dodatkowym, otwierając oczy na to, co było dla nas niewidoczne i niezrozumiałe.

Ogromnie cenimy sobie możliwość uczestnictwa każdego dnia w Eucharystii. Doświadczamy niesamowitej mocy z Niej płynącej. To właśnie na Mszy każdego ranka na nowo przekonujemy się dla Kogo i po co tu przybyliśmy.

Kochani pamiętajcie, by każdego dnia na nowo oddawać swe wszystkie radości, troski jak i cierpienia Panu Bogu. On będzie działał, przemieniał i uzdalniał Wasze serca do jeszcze większej miłości i szczęścia.

Żyćcie każdego dnia najpiękniej jak potraficie, tak jakby jutra miało nie być! :)

Pamiętające w modlitwie

*Z gorącymi pozdrowieniami z Czarnego Lądu-Zambii:
Patrycja Szczeradłowska i Agnieszka Wojda :)*

OD 10. LAT SIOSTRY BETANKI SĄ W NASZEJ PARAFII

„Nieustannie dziękujemy Bogu” 1 Tes 2,13

9 grudnia 2013 r. przeżywaliśmy Jubileusz 10-lecia pobytu Zgromadzenia Sióstr Rodziny Betańskiej w parafii św. Brata Alberta. Mszy św. przewodniczył w naszej kaplicy pw. Chrystusa Króla ks. Proboszcz Grzegorz Stolczyk.

W uroczystości uczestniczyła Generalna Zgromadzenia M. Ruth, Wikaria Generalna s. Gabriela oraz siostry z naszych pobliskich placówek.

Wyśpiewaliśmy radosne „Te Deum Laudamus” dziękując Dobremu Bogu za siostry, które w tym okresie tutaj pracowały i nadal pracują, za tak wiele otrzymanych łask, za dobroć i życzliwość wielu przyjaciół i dobrodziejów.

Wiernych prosimy w dalszym ciągu o modlitwę, by nie zabrakło młodych, które ochotnym sercem podjęłyby piękny charyzmat betański.

s. Bernarda

Narodzenie Jezusa, Giotto di Bondone (1266 -1337)

Drodzy Czytelnicy „Głosu Brata”

Na święta Bożego Narodzenia i Nowy Rok 2014

życzymy ewangelicznej radości
i cytujemy słowa Papieża Franciszka
z adhortacji apostolskiej „Evangelii Gaudium”:

„RADOŚĆ EWANGELII napełnia serce oraz całe życie tych, którzy spotykają się z Jezusem. Ci, którzy pozwalają, żeby ich zbawił, zostają wyzwoleni od grzechu, od smutku, od wewnętrznej pustki, od izolacji. Z Jezusem Chrystusem rodzi się zawsze i odradza radość.”

Redakcja